

www.okumayISEV.com

LEWIS CARROLL

ALİCE
HARİKALAR
DİYARINDA

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

TAVŞANIN YUVASINDA

Ablasıyla beraber çimenlerin üzerinde bomboş oturup durmaktan canı sıkılmaya başlayan Alis'in yapacak hiçbir işi bulunmuyordu. Ablasının okuduğu kitaba bir iki kere şöyle bir baktı. Fakat bu kitapta hiçbir resim ve konuşma yoktu. Alis içinden "Resim ve konuşma bulunmayan bir kitap nasıl olur?" diye düşündü.

Günün öğlen sıcağı onu miskin ve tembel bir hale sokmuştu. "Papatya çelengi yapmanın sevinci yerinden kalkmaya değer mi?" ve "Acaba papatya toplasam mı?" diye kendi kendine sormaktaydı. O sırada önünden kırmızı gözlü beyaz bir tavşanın geçtiğini hayretle fark etti.

Ortalıkta şaşılacak bir durum yoktu. Tavşanın kendi kendine mırıldanarak şöyle söylediğini duyduğu zaman da fazla şaşkınlık göstermedi:

“Aman Allah’ım geç kalıyorum.”

Alis’in tüm bu gördüğü şeyler ona çok normal bir şey gibi geliyor ve şaşırarak bir durum görmüyordu. Fakat en sonra tavşan yeleğinin cebinden bir saat çıkarıp bakarak son süratle koşmaya başlayınca Alis de hemen yerinden fırladı. Çünkü o zaman birdenbire anlamıştı ki, o şimdiye kadar yelek giyen ve cebinden saat çıkaran bir tavşan görülmemiştir.

Merak içinde kırlarda tavşanın arkasından koşmaya başladı ve hayvanın çalılıkta geniş bir tavşan yuvasına girerek ortalıktan kaybolduğunu anladı. Bir dakika sonra Alis de bir daha oradan nasıl çıkacağını hiç düşünmeden onun arkasından tavşanın yuvasına dalmıştı.

Yuva bir tünel gibi genişliyordu; fakat birdenbire son derece dik bir inişle karşılaştı ve derin bir kuyuya benzeyen bu tünelden aşağı doğru tekerlek gibi yuvarlanmaya başladı.

İçine düştüğü kuyu öyle bir derindi ki deme gitsin! Kendi kendine, “Yoksa ben mi çok yavaş düşüyorum?” diye soruyordu.

Belki her ikisi de doğruyd. Çünkü o, bütün bu zaman içinde dört yanındaki manzarayı görebildiği gibi geçmekte olan şeyleri de kavrayabiliyordu.

Öncelikle kuyunun dibine bir göz attı; fakat orası zifiri karanlıktı; hiçbir şey göremiyordu. Sonra kuyunun duvarlarına baktı ve kuyunun duvarlarının bir sürü raflar ve duvar dolaplarıyla baştanbaşa kaplanmış olduğunu gördü. Her tarafta gözüne haritalar ve tablolar çarpıyordu.

Aşağı doğru düşerken bir kavanoz yakaladı; üzerinde “Portakal Reçeli” yazılıydı.

Fakat ne garip şey! Kavanozun içi bomboştu.

Aşağıda birinin kafasına düşer de öldürür diye elindeki kavanozu bir yere atmadı ve onu önünden geçtiği bir rafa koydu.

Alis, böyle bir süre daha aşağılara düştükten sonra:

“Bu ne biçim kuyu böyle” diye düşündü.

“Bunun dibine ulaşamayacak mıyım ben!”

Aslında düşündüğü yanlış da değildi: Düştükçe düşüyor ve ona sanki bu işin sonu gelmeyecekmiş gibi geliyordu.

“Acaba ne kadar düştüm şimdiye kadar?” diye söylendi.

“Sanırım dünyanın merkezine çok yaklaştım. Dur bakalım hele! Evet, sanırım bu dört bin kilometre olmuştur!”

Gördüğünüz gibi Alis, okula giderken birşeyler öğrenmiştir; her ne kadar onu dinleyen hiçbir kimse olmadığı için bilgisini başkalarına göstermenin sırası değilse de, bu onun için yine de faydalı bir egzersizdi.

“Doğru, düşüğüm derinlik neredeyse buna yakındır; fakat şimdi ben acaba hangi katmanda bulunuyorum?”

Alis’in yerkürenin katmanları hakkında, en küçük bir fikri dahi yoktu; fakat büyük sözler söylemenin pek güzel birşey olduğunu biliyordu.

Düşünmeye devam ediyordu:

“Ben böyle gidersem dünyanın öteki ucundan çıkacağım galiba. Başlarının üstünde yürüyen insanların yanına gitmek ne kadar garip olacak! Sanırım bunlar antipatiler olmalı!”

Bunu söyledikten sonra kendisini dinleyen bir kimse olmadığına sevindi; çünkü söylediği şeyin doğru olup olmadığını tam olarak kestiremiyordu.

“Fakat onlara ülkelerinin adını soramaz mıyım? Lütfen söyler misiniz bayan, burası Yeni Zelanda mı, yoksa Avustralya mıdır?”

Saygılı bir selamlama hareketi yapmayı denedi. Bu iniş esnasında onun tepe taklak aşağıya düşmesini bir selamlama olarak kabul edebilirsiniz.

“Şimdi ben ona bunları soracak olursam o beni çok cahil bir çocuk sanır. Bunun için kimseye hiçbir şey sormayacağım. Herhalde bir yerlerde oranın ismini yazılmış olarak görebilirim.”

Alis kafasındaki bir düşünceden diğerine geçiyordu. Gerçekten de bu kuyuda kendi kendine konuşmaktan başka yapacak birşey yoktu.

“Benim güzel Dinah’ım (Dinah, kedisinin adıydı) sanıyorum ki, bu akşam sizin yanınızda olmayacağım. Umarım saat beşte ona sütünü vermeyi unutmazlar. Dinah, benim biricik sevgili kedim! Şimdi benimle birlikte olmanı ne kadar çok isterdim. Gerçi havada

fare yoktu ama bildiğin gibi farelerden daha korkunç olan yarasalar vardır. Ama olmaz ki, kediler yarasa yerler mi?”

Kendi kendine konuşmakta olan Alis konuşmanın burasında uyumaya ve yarı rüya yarı uyku halinde şunları tekrarlamaya başladı:

“Kediler yarasa yer mi? Kediler yarasa yer mi?”

Arada sırada şöyle diyordu: “Yarasalar, kedi yer mi?”

Kendi kendine sorduğu bu soruların hiçbirine cevap veremediği için onları soruş düzeninin de bir önemi yoktu. Saçmaladığının kendisi de farkındaydı. Sonra kedisi Dinah’ı, elinden tutarak gezdirdiğini rüyasında görmeye başladı.

Kedisine: “Lütfen doğru söyle bana Dinah, hiç yarasa yedin mi sen?” diye sorduğu anda birdenbire üzerine “küt!” diye bir yığın kuru dal ve yaprak yığını düştü.

Üstüne düşen dallardan dolayı Alis'e, hiçbir şey olmamıştı; bir sıçrayışta ayağa kalktı. Yukarı baktı, fakat orası hala çok karanlıktı. Önünde uzun bir koridor uzayıp gidiyordu. Ne görse iyi? Kovaladığı beyaz tavşan bütün hızıyla koşmuyor muydu? Kaybedecek zaman yoktu. Alis de bütün hızıyla ileri atıldı ve bir dönemeçte tavşanın şöyle söyleyerek kaybolduğunu duydu:

“Uzun kulaklarım ve bıyıklarım üzerine yemin ederim ki çok geç kaldım!”

Öyle ki, neredeyse elleyecek kadar tavşana yaklaşmıştı; fakat tam köşeyi dönmüştü ki, tavşanı tamamen gözden kaybetti. Alis, şimdi uzun ve basık bir holde bulunmaktaydı ve burası tavana asılmış bir sıra lamba ile aydınlanıyordu. Holün dört bir yanında bir sürü kapı vardı, fakat bunların hepsi de kilitliydi. Alis, her ne kadar bunları teker teker açmaya çalıştıysa da bir türlü açamadı ve holün ortasında ne

yapacağını bilemez bir durumda kaldı. Birdenbire gözüne kalın camdan üç ayaklı bir masa ilişti; bu masanın üzerinde küçük bir altın anahtar vardı. Alis'in aklına ilk gelen fikir bu anahtarın holün kapılarından birine ait olduğu yönündeydi.

Fakat kilitler düşündüğü gibi değildi! Kilitler o kadar büyüktü ki, bu küçücük anahtarla hiç birini açamadı. En sonunda arayarak, duvara gerilmiş bir örtü buldu, bu örtünün arkasında da kırk santim yüksekliğinde küçük bir kapı gördü. Küçük anahtarı kapının kilidine soktu. Aman Allah'ım! Bu ne şans! Tıpatıp uyuyordu.

Alis anahtarla kapıyı açtı; bu kapı bir fare deliğinden çok daha geniş olmayan bir koridora açılıyordu. Yere diz çöktü. Ve bu koridorun öbür ucunda dünyanın en güzel bahçesini gördü. Bu boş koridoru geçerek bu güzel çiçekler ve serin pınarların bulunduğu yere gitmeyi öyle candan istedi ki. Fakat

ne yazık ki, kapının deliğinden başını bile içeri sokamadı.

Çaresizlik içinde kıvranan Alis: “Başım girse bile omuzlarım girmez. Keşke bütün gövdemle bir teleskop gibi içeri girebilseydim! Bir dakika, ben bunu deneyeceğim, fakat nasıl yapmalıyım?” diye üşünüyordu.

Sizin de tahmin edeceğiniz gibi Alis, o kadar garip ve ilginç şeyler görmüştü ki, artık onun için her şey mümkün görünüyordu.

Kapıya öylece bakıp durmanın anlamı yoktu. Yeniden masanın başına döndü; orada ya başka bir anahtar, ya da insanı bir teleskop haline getirmenin sırlarını öğretecek bir kitap bulacağını sanıyordu. Orada gerçekten de küçük bir şişe buldu.

Bu şişe daha önce orada yoktu. Şişenin boynunda büyük harflerle “beni içiniz” diye yazılı bir etiket yapıştırılmıştı.

“Beni içiniz” ne kadar güzel bir sözdü; fakat akıllı Alis, onu içmekte hiç de acele etmedi.

“Önce şöyle bir bakayım ona, zehir kelimesi yazılmış olmasın.” diye düşündü.

Alis’in kafasında birçok gerçek canlandı. Arkadaşlarının kendilerine vermiş oldukları en basit nasihatleri unutmaları yüzünden yanan veya vahşi hayvanlar tarafından parçalanıp yenilen çocuklar hakkında o kadar çok hikâye dinlemişti ki! Örneğin, eğer ateşte kızarak bembeyaz kesilmiş bir maşayı elinizle tutacak olursanız eliniz yanar, eğer parmağınızı derince keserseniz parmağınız kanar ve eğer üzerinde “Zehir” yazılı bir şişenin içindeki içeceği içerseniz mutlaka zehirlenirsiniz.”

Bunun üzerine Alis dikkatli gözlerle baktı, bu şişenin üzerinde “zehir” kelimesi yazılı değildi. Ondan biraz tatma tehlikesini göze aldı; içeceğin tadı biraz kiraz reçeline, biraz kremaya, biraz hindi kızartmasına

benziyordu. Aslında bu ananasa, karamelaya ve sıcak kebaba da benziyordu; sonra şişenin içindekilerin hepsini başına dikti.

Alis: “Çok tuhaf!” diye söylendi.

“Ben galiba bir teleskop haline geliyorum!”

Tıpkı kendi düşündüğü gibi oldu; çünkü artık boyu yirmi beş santim kadardı.

Artık küçük kapıdan girebileceğini sevinçle düşündü; fakat birkaç dakika daha bekledi. Birkaç santim daha küçülüp küçülemeyeceğini görmek istiyordu. Bu düşünce onu biraz sinirlendirdi.

GÖZYAŞI DENİZİ

Alis: “En sonunda tıpkı bir mum gibi eriyerek biteceğim galiba; fakat daha ne kadar küçülürüm acaba?” diye söylendi.

“Kendi kendine bir mum eriyip bitince alevi neye benzer?” diye sordu. Hayatında böyle birşey görmemişti. Bir dakika sonra bahçeye girmeye karar vermişti. Fakat ne yazık ki, zavallı Alis, kapıya yaklaşınca küçük altın anahtarı masanın üzerinde unutmuş olduğunu anladı. Şimdi nasıl ulaşacaktı bu

anahtara? Camların arasından onu iyice görüyordu. Masanın bacağından yukarı tırmanmayı denedi, fakat masanın bacağı çok kaygandı. Boşu boşuna harcadığı gayretlerden sonra, zavallı yavrucak olduğu yere çöktü ve çaresiz bir şekilde ağlamaya başladı.

Sonra Alis ciddi bir tavır takınarak: “Ne işe yarar sanki böyle ağlamak?” dedi.

“Hemencecik bu ağlama seanslarına bir son vermeliyim.”

Alis kendi kendine o kadar güzel öğütler verir ve kendi kendini öyle şiddetli bir şekilde azarlardı ki, bu da gözlerinden yaşlar boşanmasına sebep olurdu. Bir defasında, kendi kendine oynadığı bir kroket oyununda hile yaptığı için kendi kulaklarını çekmişti. Çünkü bu garip karakterli çocuk iki kişilik sahibi olduğu konusunda kendini kandırmaktan hoşlanırdı.

Kararsız ve zavallı Alis: “Şimdi iki tür karakterli olmanın sırası değil. Burada sadece ben varım ki, bu da ancak bir kişidir.” diye düşündü.

O bu şekilde düşünürken o anda masanın altında küçük bir kutu gördü; onu açtı ve içinde, üzerinde güzel üzüm taneleriyle “Beni yiyiniz” kelimesi yazılı küçük bir meyveli çörek gördü.

O zaman Alis, kendi kendine düşündü: “Çok güzel, yiyeceğim; eğer yeniden boyum eski haline gelirse anahtara yetişirim, eğer daha da küçülürsem kapının altından geçer çıkarım. Her iki durumda da bahçeye gireceğim ve ondan sonra ne olacaksa olacak.”

Sonra meyveli çöreğin küçük bir parçasını koparıp yemeye başladı.

“Acaba büyüyor muyum? Yoksa küçülüyor muyum?” diye söylendi. Vaziyeti anlamak için elini

başına koydu. Şaşırmıştı; çünkü boyu olduğu gibi kalıyordu.

Gerçekten de bir çörek yenilince, insanın boyu ne uzar ne kısalırdı; fakat Alis, olağanüstü şeylere o kadar alışmıştı ki, olayların normal olarak geçişini pek aptal ve can sıkıcı buluyordu. Meyveli çöreği, adeta çiğnemededen yutmaya başladı.

Alis: “Bu iş giderek daha ilginç bir şekle giriyor!” diye düşündü, “Şimdi ben dünyanın en büyük teleskopu gibi uzamaya başladım.”

Çünkü Alis ayaklarına baktığı zaman, onların gözden kaybolacak kadar uzaklaştığını fark etti.

“Ah benim zavallı ayaklarım! Şimdi kim giydirecek size çoraplarınızı ve ayakkabılarınızı? Herhalde onları bundan sonra size ben giydirmeyeceğim. Çünkü artık sizden çok uzakta olacağım. Artık siz kendi başınızın çaresine bakacaksınız.”

Fakat birden bire “ben yine onlara dostluk ve yakınlık göstermeliyim” diye düşündü.

“Yoksa beni gitmek istediğim yere götürmezler.”

Sonra dedi ki: “Size her noelde bir çift yeni ayakkabı alacağım.”

“Fakat bu ayakkabıları onlara nasıl göndermeli? Postayla mı?” diye söylendi, insanın ayaklarına ayakkabı göndermesi de ne kadar tuhaf oluyor! Hele adres ne kadar komik olacak: Bayan Alis’in, sağ ayağına, Alis’in sonsuz sevgileriyle...

“Ne saçmalıyorum ben, Allah aşkına!”

İşte o anda başı holün tavanına çarpmıştı; bu onun en aşağı üç metre kadar uzadığını gösteriyordu. Küçük altın anahtarı yakaladı ve bahçenin kapısına koştu.

Zavallı Alis! Şimdi yere yatarak kapı deliğinden ancak bahçeyi seyredebiliyordu. Öteye geçmek imkânsızdı. Oturup yine ağlamaya başladı.

O sırada bir ses duydu:

“Sizin gibi kocaman bir kız böyle ağlamaktan utanmalıdır. Rica ederim, çabuk kesin bu ağlamayı.”

Ancak Alis, hıçkırıklarla ağlıyor ve gözyaşı selleri dökmeye devam ediyordu. Bu sırada dört bir yanında on santim derinliğinde ve holün yarısını kaplayan bir gözyaşı havuzu meydana geldi.

O anda uzaktan hafif bir ayak sesi duydu. Çabucak gözlerini sildi. Bu güzel bir elbise giymiş olan ve bir elinde de beyaz oğlak derisinden bir çift eldiven ve ötekinde bir yelpaze tutan beyaz tavşandı. Hem hızla ilerliyor hem de şöyle mırıldanıyordu:

“Ah! Düşes! Düşes! Umarım bu gecikmemden gücenmemiş olsa!”

Alis, öyle ümitsiz bir haldeydi ki, kim olursa olsun, yardıma çağırılmazlık edemezdi.

Tavşan yanına gelince kısık ve utangaç bir sesle: “Lütfen, bay...” diye seslenince tavşan şiddetle yerinden sıçradı ve oğlak derisinden eldivenleriyle yelpazesini düşürdü ve son hızla karanlıkta kayboldu.

Alis, tavşanın düşürdüğü yelpaze ile eldivenleri yerden aldı; hava çok sıcak olduğundan yelpazelenerek şöyle söylendi:

“Aman Allah’ım! Bugün her şey ne kadar tuhaf ve acayip! Dün her şey doğal akışıyla gidiyordu. Yoksa geceleyin ben mi değiştim. Acaba bu sabah yataktan kalkarken ben, ben olarak mı kalktım? Her halde biraz başka olmalıyım. Fakat ortaya bir soru çıkıyor: Eğer ben, ben değilsem o halde ben kimim? İşte bu sorunu çözmek çok güç!”

Sonra hangi küçük arkadaşının kılığına girmiş olduğunu araştırdı.

“Benim “Ada” olmadığım kesin.” dedi.

“Çünkü onun lüle lüle saçları vardır, benim saçlarımsa hiç de onunkiler gibi değil. Mabel’in kılığına girmediğim de kesindir; çünkü ben pek çok bilgi sahibiyim. Oysaki o zırcahil, hem sonra o odur ben de ben. Allah’ım, ne kadar içinden çıkılmaz bir durum!”

“Hele şu edinmiş olduğum bilgileri bir hatırlamaya çalışayım: 4 kere 5 eder 12, 4 kere 6, 13, 4 kere 7... böyle saymakla hiçbir vakit 20 ye kadar çıkacağımı sanmıyorum, sonra çarpım tablosu da anlamsız bir şey! Gelelim coğrafyaya. Londra Paris’in merkezidir, Paris Roma’nın merkezi; Roma ise... Hayır, hayır bu böyle olamaz, eminim. Her halde ben Mabel’in kılığına girmiş olmalıyım. Şimdi de ben ezber okuyorum: “Küçük timsah...”

Sonra ellerini birbirine kavuşturdu ve boğuk ve garip bir sesle başladı:

“Küçük timsah
Nasıl güzelleştirir kuyruğunu
Yıkar Nil’in suyuyla
Her bir yaldızlı pulunu
Sanki tatlı tatlı
Gülümsediği sanılır
Nasıl uzatır pençelerini
Uysal uysal
Ve nasıl davet eder
Küçük balıkları,
Açarak gülümseyen çenelerini”

“Hayır! Hayır! Ezberin gerçekçi sözleri hiç de böyle değildi.” diye düşünen zavallı Alis’in gözleri yine yaşlarla doldu.

“Sanırım ben Mabel kılığındayım. Onun küçük kulübesinde yaşamak zorunda kalacağım demek! Demek ki, artık oyuncaklarım olmayacak ve yeniden

birçok ders görmek zorunda kalacağım. Eğer Mabel isem burada kalacağım, ne kadar kötü! Onlar başlarını içeri uzatarak: “Geliniz güzel kardeşim!” diyecekler.

“Önce söyleyin bana: Ben kimim? Eğer o kişi olmak hoşuma giderse sizi bulmaya geleceğim. Aksi halde bir başkası gelinceye kadar burada kalacağım demektir.”

Alis, birden bire bir akarsu gibi gözlerinden boşanan gözyaşları arasında: “Aman Allah’ım! Şuradan başlarını uzatıp görünmelerini ne kadar isterdim, ne kadar kötümüş bu yalnızlık!” dedi.

Sonra ellerine baktı ve onların tavşanın küçücük beyaz eldivenlerine girecek kadar küçüldüğünü görerek şaşırıp kaldı.

“Bu da ne demek şimdi?” diye söylendi.

“Yoksa ben şimdi tekrar küçülüyor muyum?”

Ayağa kalktı ve masada boyunu ölçtü: Boyu ancak otuz santimetre kadardı ve gittikçe de küçölmekteydi; bunun elinde tutmakta olduğu yelpaze yüzünden olduğu aklına geldi; tamamen küçölüp kaybolmamak için elindeki yelpazeyi fırlatıp attı.

Bu değişimden çok korkmuş olan ve hâlâ hayatta oluşuna da çok sevinen zavallı Alis:

“İyi ki, onu tam da zamanında fırlatıp atmışım.” diye düşündü. “Eh! Şimdi girelim bakalım şu bahçeye.” dedi.

Küçük kapiya doğru koştu, fakat küçük kapi kapalıydı ve küçük anahtar hâlâ masanın üzerinde durmaktaydı.

Zavallı Alis: “Her şey gittikçe daha çok kötü bir hale geliyor. Çünkü ben hayatta hiçbir zaman bu kadar küçük değildim. Bu gerçekten de büyük bir şanssızlık!” diye düşündü.

Aman Allah'ım! O da ne? Aniden ayağı kaydı ve cup! diye boğazına kadar tuzlu suyun içine gömüldü. İlk önce denize düştüğünü sandı.

“O halde ben de trenle eve dönerim.” diye söylendi.

Alis, hayatında bir kere deniz kıyısına gitmiş ve bundan da şu kesin sonucu çıkarmıştı: Her yerde deniz kıyılarında ellerindeki tahta küreklerle kumlan eşleyen çocuklar ve onların yanlarında da sıralar halinde villalar ve bir tren istasyonu vardır.

Suyun içine düştükten kısa bir süre sonra, üç metre boyundayken dökmüş olduğu gözyaşlarından meydana gelmiş olan gözyaşı gölüne düştüğünü anladı ve irkildi.

Yüzmeye başlayarak: “Eğer bilseydim bu kadar ağlar mıydım ben hiç?” diye söylendi.

“Eğer kendi gözyaşlarım içinde boğulup gidersem bu benim için acınası bir ceza olacak. Bu pek tuhaf

birşey olacak ama bugün tuhaf olmayan birşey de yok ki...”

Gözyaşı gölünde bir ses duydu ve o tarafa doğru yüzerek ilerledi. Gölde çırpınmakta olan bir hayvan gördü, önce bunu bir fok balığı veya bir su aygırı sandı; fakat kendi boyunun küçüklüğünü hatırlayarak bunun bir fare olduğunu ve kendisi gibi onun da göle düşmüş olduğunu anladı.

Alis, kendi kendine: “Acaba bir fareye soru sorulur mu?” diye düşündü.

“Kim bilir belki o da konuşabilir. Bunu denemekle ne kaybederim sanki?”

Fareye şöyle seslendi: “Fare kardeş! Bu gölden nasıl kurtulabilirim; söyler misiniz? Yüzmekten öyle bitkin bir haldeyim ki, fare kardeş!”

Alis, “Bir fare ile konuşmanın en uygun şekli budur” diye düşündü. Fare merakla ona baktı, gözlerini kırptırdı, fakat hiçbir şey söylemedi.

Alis: “Her halde bu fare İngilizce bilmiyor” diye düşündü. “Herhalde bu Giyom’la birlikte gelmiş olan bir Fransız faresi olsa gerek!”

Gördüğünüz gibi, Alis’in bir yığın tarih bilgisi de vardı, bunları tarih sırasına göre bilmiyordu!

Birdenbire damdan düşer gibi: “Nerde benim kedim?” diye sordu.

Bu Fransızca kitabının ilk cümlesiydi. Fare, suyun içinde şiddetle sıçradı ve bütün vücudu zangır zangır titremeye başladı.

Alis, bu zavallı hayvanı bu kadar çok korkuttuğunu görerek:

“Çok özür dilerim. Sizin kedileri sevmediğinizi unutmuştum.”

Fare, cırlak bir sesle: “Evet, ben kedileri sevmem!” diye bağırdı.

“Söyleyin bakayım, siz benim yerimde olsanız sever miydiniz onları?”

Alis, anlayışlı bir sesle: “Elbette sevmezdim!” dedi.

Sakın darılmayınız. Fakat bu anda bizim kedimiz Dinah’ı size takdim etmeyi ne kadar isterdim. Eğer onu bir kere görseydiniz. Bütün kedileri çıldırasiya severdiniz.”

Alis, gölde bezgin bir şekilde yüzmeye devam ediyordu.

“Kedimiz öyle sıcakkanlıdır ve ocağın başında centilmence kurularak öyle bir mırıldanışı vardır ki... Patilerini yalar, vücudunu kabartır, hele oyuna bayılır; ya fareleri avlamaktaki becerilerine de diyecek yoktur. Ah! Özür dilerim!” diye bağırdı.

Çünkü korkudan farenin kirpi gibi kabardığını görmüştü.

“Eğer isterseniz daha fazla konuşmayalım.”

Tepeden tırnağa tirtir titremekte olan fare: “Evet, konuşmayalım daha fazla bundan.” diye bağırdı.

“Zaten ben hiçbir zaman bu konu üzerinde konuşmuş değilim. Bizim ailemiz kedilerden nefret eder; bu hayvanlar alçak ve aşâğılık varlıklardır. Bunların ismini ağızınıza almayın benim yanımda bir daha!”

Alis: “Tamam, size onlardan bir daha bahsetmem!” dedi.

Bunun üzerine konuşacak başka bir konu aramaya başladı:

“Peki, köpekleri sever misiniz?”

Fare, cevap vermedi; Alis hızla devam etti: “Evde öyle güzel küçük bir finomuz var ki, onu şu anda size göstermeyi ne kadar isterdim. Parlak gözlü bir İskoçya köpeği, uzun kıvırcık tüyleri var. Ona bir şey atılınca

havadan kapar... Yemeği istemek için bilseniz ne şaklabanlıklar yapar. Daha onun yapabildiği şeylerin yarısını bile size anlatmadım. O bir çiftçiye aitti ve çiftçinin dediğine göre o altınla değişilmez değerli bir hayvandır, çünkü tarla farelerini avlıyor.”

Alis, tekrar üzgün bir sesle: “Ah!” diye bağırdı.

“Bundan bahsetmekle yine sizi rahatsız etmiş oldum.”

Çünkü fare öyle hızlı bir şekilde yüzerek oradan uzaklaşmaya çalışıyordu ki, bütün göl dalgalanıyordu.

Tatlı bir sesle: “Benim güzel fareciğim! Yalvarırım size, geri dönünüz, artık bundan sonra sizin sevmediğiniz kedi ve köpek gibi şeylerden hiç konuşmayacağım.”

Bunun üzerine fare tekrar döndü ve yavaşça Alis’e doğru yüzmeye başladı. Yüzü sapsarıydı. Alis, öfkesindedir diye düşündü, fare alçak ve titrek bir

sesle: “Haydi karaya çıkalım da sonra başımdan geçenleri anlatayım.” dedi.

“O zaman kedilerle köpeklere neden düşman olduğumu anlarsın.”

Gerçekten de karaya çıkmanın zamanı gelmişti, çünkü göl, içine düşmüş olan bir sürü hayvanla doluydu: Suda bir ördek, bir pelikan, bir karatavuk, bir kartal yavrusu ve daha bir sürü hayvan vardı.

HALKA HALİNDE BİR KOŞU VE FARENİN KUYRUĞU

Denizin kenarında garip ve meraklı bir topluluk vardı. Kuşların tüyleri yerde sürükleniyordu ve diğer hayvanların tüyleri de vücutlarına yapışmıştı. Hepsinin vücudu sırsıklam, hepsi öfkeli ve keyifsizdi. Yapılacak ilk iş kurulanmaktı, ama bu nasıl olacaktı? Herkes fikrini söyledi. Alis de bu toplantıya katılmayı garip bulmadı; onların hepsini eskiden beri tanıyormuş gibi

geliyordu ona! Karatavukla bir tartışmaya tutuştu ve alınarak şunları söylemek zorunda kaldı:

“ncelikle ben senden daha büyüğüm, sonra senden daha çok bilgim var.”

Alis, Karatavuğun yaşını öğrenmeden onun hakkını teslim etmediğinden Karatavuk da yaşını söylemeyi reddettiğinden tartışma da oracıkta bitti. Herkesin üzerinde otoritesi olduğu görülen fare hepsini susmaya zorladı:

“şimdi oturun ve beni dinleyin, hepiniz kuruyacaksınız.”

Hepsi halka halinde oturdular, fare de ortalarında. Alis iyice dinlemek için hazırlandı, çünkü tam nezleye tutulmak üzereydi. Fare, ciddi ve sert bir sesle: “Nasıl hazır mısınız?” diye sordu. “şimdi size bildiğim şeylerin en kurusunu söylüyorum. Lütfen susunuz!”

Karatavuk soğuktan titreyerek: “Of!” diye inledi.

Fare soğuk bir nezaketle: “Söz mü istiyorsunuz?” dedi.

Karatavuk: “Hayır! Hayır!” diye atıldı.

Fare: “Ben öyle sandım...”

Sonra Alis’e dönerek: “Nasılsınız şimdi şekerim?” diye sordu.

Alis, kederli bir sesle: “Önceki gibi sırlıslamım hâlâ. Benim üstüm başım kuruyacağına benzemiyor.”

Pelikan, resmi bir tavırla yerinde doğrularak: “Bana öyle geliyor ki, bu işte meclisin en uygun çareler hususunda bir karara varması icap etmektedir...”

Kartal yavrusu, alaycı bir gülümsemeyi saklamak üzere başını eğdi. Kuşlardan birkaçı açıktan açığa alay ettiler.

Pelikan, pek gücenmiş bir halde: “Benim diyeceğim şu ki, vücudumuzu kurutmak için en iyi are bir koşu yapmaktır.”

Alis: “Nasıl bir koşu bu?” diye sordu.

Pelikan: “En iyi açıklama onu yapmaktır.” dedi.

“Belki bir kış günü lazım olur da, siz de denersiniz diye Pelikanın yaptırdığı işi size de tarif edeyim.”

nce daire şeklinde bir pist çizdi, bütün hayvanları oraya arka arkaya dizdi. Henüz 1, 2, 3, diye sayılarak işaret verilmeden hepsi koşmaya başladılar. Ne kadar koşulacağını bilmeksizin koştular. Yarım saat içinde, hepsinin üstü başı tamamen kurumuştu.

Pelikan: “Koşu bitti!” diye haykırdı.

Soluyarak durdular ve “Kim kazandı koşuyu?” diye sordular.

Bu sorunun sorulması Pelikanı derin bir şekilde düşünmek zorunda bıraktı. Düşünen Shakespeare’in

resimlerinde olduğu gibi eli uzun süre altında kaldı, hepsi susmuş bekliyordu.

En sonunda Pelikan: “Herkes kazandı ve herkes armağanı hak etti.” dedi.

Birçok ses birden: “Peki kim verecek armağanı?” diye bağırdı. Pelikan, kanadının ucu ile Alis’i gösterdi: “İşte, o!” dedi.

Hepsi birden Alis’in başına üzüşüp ondan armağanlarını istemeye başladı:

“Armağanımızı isteriz, armağanımızı isteriz.”

Bu durumda Alis, ne yapacağını şaşırmişti. Ümitsizlik içinde ceplerini karıştırdı ve haplarla dolu bir kutu çıkardı; Allah’a şükür olsun, tuzlu su bunları eritmemişti; bunları kendisini çepeçevre saran hayvanlara dağıttı. Hepsine de birer tane düştü.

Fare: “Fakat ona da bir armağan vermek gerekiyor.” dedi. Pelikan pek ciddi bir şekilde:

“Çok doğru.” dedi ve Alis’e dönerek: “Başka birşey var mı cebinizde?” diye sordu.

Alis, üzgün bir halde: “Sadece bir yüzük!” dedi.

Pelikan: “Verin onu bana!” dedi.

Hepsi onun başına toplandı ve Pelikan bir eda ile ona yüzüğü uzattı: “Bu güzel yüzüğü kabul etmek sevincini bize bağışlar mısınız!” dedi.

Onun bu kısa nutku bitince hepsi alkışladılar...

Alis: “Ne saçma şey bu!” diye düşündü.

Ancak, ötekiler o kadar ciddiydiler ki gülmeye cesaret edemedi. Söyleyecek bir tek söz bulamadığı için sadece onları selamlamakla yetindi ve yüzüğü mümkün olduğu kadar ciddi bir tavırla aldı. Şimdi sıra hapları yemeye veya yutmaya gelmişti. Bu gürültü patırtıya sebep oldu. Büyük kuşlar bunları yutarken hiçbir tat almadıklarından şikâyet ederken, küçükler yutamadıklarından boğulacak gibi oluyor ve

yutturmak için sırtlarına vurmak gerekiyordu. Bu iş de olup bittikten sonra çemberleme oturdular ve fare onlara bir hikâye anlatmaya başladı:

Alis: “Siz bana bir hikâye anlatmaya söz vermişsiniz, ama neden nefret ediyorsunuz köpeklerden, kedilerden?” diye onu gücendirmemek için yavaşça ilave etti.

Fare: “Benim hikâyem uzun ve hazindir!” dedi.

Sonra da göğüs geçirerek Alis’e döndü. Alis, şaşkınlıkla farenin kuyruğuna bakarak: “Gerçekten de kuyruğunuz çok uzun, fakat onun neden hazin olduğunu anlamıyorum.”

Fare hikâyesini anlatmaya başlamıştı: “Tury adlı köpek bir gün evde rastladığı bir fareye “Hadi, her ikimiz birlikte mahkemeye gideceğiz. Ben size bir dava açacağım. Haydi! Dinlemem ben mazeret filan anlamam. Bana dava lazım. Bu sabah yapılacak. Hiçbir işim yok.”

Fare alçağa “Aziz bayım, böyle jürisiz ve hakimsiz bir mahkeme ancak vakit kaybetmek olur!” dedi.

Jüri ve hakim ben olacağım, demiş, ihtiyar çokbilmiş köpek! Jüri olarak ben göreceğim bütün davaları! Ve seni ölüme mahkûm edeceğim!”

Fare, sertçe bir sesle: “Siz dinlemiyorsunuz. Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Alis, alçak gönüllülükle: “Affınızı dilerim, kuyruğunuzun hangi noktası üzerinde çalıştığınızı düşünüyordum da.”

Fare: “Ben, kuyruktan bahsetmiyorum, anladınız mı?” diye öfke ile bağırdı.

Alis, dikkat ve ilgi ile onun vücudunu gözden geçirdi: “Müsaade ederseniz bir düğüm de ben atayım!” dedi.

Fare, gitmek üzere ayağa kalktı: “Ben ondan bahsetmiyordum; böyle saçma şeylerden bahsederek bana hakaret ediyorsunuz.”

Zavallı Alis: “Ben hiç o maksatla söylemedim, siz de amma çabuk alınıyorsunuz!” dedi.

Fare, cevap olarak sadece homurdandı.

Alis: “Haydi, gelin de hikâyenizi tamamlayın.” diye bağırdı. Ötekiler de hep bir ağızdan: “Haydi, gelin!” diye koro halinde seslendiler. Fakat fare öfkeyle başını salladı ve daha hızla kaçmaya başladı.

Fare, gözden kaybolduktan sonra, Karatavuk: “Ne yazık! Kalmak istemedi” diye içini çekti.

İhtiyar bir yengeç bundan faydalanarak kızına şöyle dedi: “Sevgili yavrum, bu sana ders olsun ve hiç bir zaman soğukkanlılığını kaybetmemeye çalış.” dedi.

Yengecin yavrusu terbiyesizce: “Ah! Evet, anneciğim, soğukkanlılık ve sessizlik sizde ne kadar çok var. Bir istiridyenin sabrını tüketecek kadar...”

Alis, hiç kimseye karşı konuşmayarak: “Ah! Keşke Dinah burada olsaydı şimdi; artık fare uzun zaman buraya uğrayamazdı.”

Karatavuk: “Eğer saygısızlık olmazsa sorabilir miyim? Kimdir bu Dinah?”

Alis, sevdiği hayvandan her zaman bahsetmeye bayılırdı. «Dinah bizim kedimizdir, dedi, fareleri avlamakta dünyada daha bir eşi yoktur. Hele kuşların üzerine atılışını bir görseydiniz! Bir kuş yavrusunu kaşla göz arasında çıtır çıtır yer bitirir.»

Söylediği bu sözler, toplantıda bulunanlar üzerinde şaşırtıcı bir tesir yaptı. Kuşlardan bir kısmı toplantıyı bırakıp kaçtılar.

Yaşlı bir saksığan şöyle mırıldandı: «Eve dönsem iyi olur, akşamın havası boğazıma hiç de iyi gelmiyor.»

Bir kanarya titreyen sesiyle yavrularını çağırđı:
«Haydi, gelin yavrularım, yatma zamanı geldi.»

Oradakilerin hepsi gitmek için birer bahane buldular; Alis yalnız başına oracıkta kalakaldı.

Üzüntü içinde: «Dinah'tan bahsetmemeliydim ben, buradakilerden hiçbirini ondan hoşlanmıyor. Bununla beraber o yine de dünyanın en güzel kedisidir. Ah! Sevgili kediciğim benim, seni bir daha şu dünyada görecek miyim?»

Bir süre sonra zavallı Alis, ağlamaya başladı. Kendisini çok yalnız ve kederli hissediyordu. Fakat o da ne! Uzaktan uzağı hafif bir ayak sesi işitildi. Tekrar farenin fikrini değıştirerek hikâyesini anlatmak için dönüp geldiğı umuduna düştü.

TAVŞAN İLE KÜÇÜK BILL

Gelen beyaz tavşandı. Sanki birşey kaybetmiş gibi ağır bir şekilde yürüyerek dikkatle etrafa bakıyordu.

Alis, onun şöyle mırıldandığını duydu: “Düşes! Düşes! Ah benim zavallı ayaklarım! Benim zavallı kürküm ve bıyıklarım! Acaba nerde düşürdüm onları ben?»

Alis, bunların yelpaze ile eldivenler olduğunu anladı ve hemen onları araştırmaya koyuldu. Fakat nerede bulacaktı onları? Gözyaşı gölünde islandığından beri her şey değişmişti ve büyük hol, kristal masa ile küçük kapı tamamen kaybolup gitmişti.

Tavşan Alis'i gördü ve kızgın bir sesle ona: «Söyleyin bana bakayım! Marie - Anne! Ne işiniz var sizin burada? Çabuk eve gidiniz ve bana bir çift eldivenle bir de yelpaze getiriniz! Haydi, mümkün olduğu kadar çabuk eve! Marş!»

Alis, tavşanın bu sözlerinden o kadar korktu ki, hemen onun göstermiş olduğu yöne doğru koşmaya başladı; bunu yanılmış olduğunu ona anlatmaktan daha doğru bulmuştu.

Koşarken: «Beni hizmetçisi sandı galiba. Karşısında beni görünce afallayacak. Fakat

eldivenleriyle yelpazesini ona götürmem iyi olacak. Keşke onları bulabilsem.»

Ufacık güzel bir evin önüne gelmişti. Kapının üzerinde bakır bir levha vardı ve bunda kazılarak Lapin yazılmış bulunuyordu. Kapıyı çalmadan içeri girdi ve sahici Marie - Anne'a rastlamaktan korkarak merdivenleri dörder dörder tırmandı. Eldivenlerle yelpazeyi bulmak için evin köşesini bucağını araştırdı. Sonra da «Bir tavşanın hizmetinde bulunmak ne tuhaf şey!» diye düşündü. Çok temiz küçük bir odaya girdi. Pencerenin önündeki bir masanın üzerinde bir yelpaze ile iki üç çift beyaz küçümencik eldiven vardı. Bunları aldı ve tam odadan çıkmak üzereydi ki, aynanın yanında bulunan küçük bir şişeye gözü ilişti.

Bu şişenin üzerinde «Beni içiniz» diye bir etiket bulunuyordu: Alis, bu şişeyi alıp dudaklarına götürdü. «Ne zaman bir şey yesem veya içsem ilginç şeyler meydana geliyor” diye söylendi.

“Bakalım bu şişenin ne tesiri olacak! Boyumun tekrar büyüyeceğini sanıyorum; bunun beni olduğumdan daha fazla küçülteceğini tahmin etmiyorum.» dedi.

Gerçekten de içtikten sonra büyümeye başladı, bu büyüme göz açıp kapayacak kadar kısa bir zaman içinde oldu. Henüz şişenin yarısını bitirmemişti ki, başı tavana çarptı ve kafatasının parçalanmasından korkarak olduğu yerde kalakaldı.

«Bu kadar yeter!” diyerek şişeyi aldığı yere bıraktı, “Daha fazla büyümem inşallah! Çünkü sonra kapı küçük gelir de dışarı çıkamam. O kadar fazla içmemeliyim.» dedi kendi kendine!

Fakat giderek daha fazla büyümeye devam ediyordu; döşemeye diz çökmek zorunda kaldı. Sonra bir dirseğini kapıya dayayarak ve öbür elini de başına koyarak yere uzanmak zorunda kaldı. Sonra daha fazla çaresiz kaldı: Bir kolunu pencereden dışarı uzattı, bir

ayağını da ocağın içine. «Artık hiçbir şey yapamayacak durumdayım, ne olacak halim şimdi benim?» diye düşündü.

Alis'in talihi varmış ki, büyümesi o kadarla kaldı; fakat rahat durumda değildi; hele bu odadan dışarı çıkamayacağını da anlamıştı. Üzüntüsü sınırsız bir hal aldı.

«Şimdi evde olsaydım ne kadar güzel olurdu, zamanımı büyümek ve küçülmekle geçirmezdim, sonra tavşanlarla fareler bana emir vermezlerdi. Ah, bu tavşan yuvasına girmez olsaydım! Fakat bu hayat yine de meraklı ve heyecanlı. Şimdi neler gelecek başıma kim bilir? Peri masallarını okuduğum zamanlar bu gibi şeylerin olmayacağını sanırdım, oysaki şimdi ben o masalları yaşayanların arasında bulunuyorum, benim hakkımda bir kitap yazılabilir. Büyüdüğüm zaman kendi başımdan geçenler hakkında bir kitap yazacağım.» diye düşündü.

Üzüntülü bir halde buna ekledi: «Fakat ben büyüğüm! Bundan daha büyük de olamam ki. Fakat ben hiç ihtiyarlamayacak mıyım? Bir yandan da teselli verici bu. Cin, kocakarı olmamak... Fakat insan durmaksızın da ders öğrenmek zorunda kalır. Ah! En hoşlanmadığım şey de bu!»

Kendi kendine: «Ne çılgın kızsın sen!» diye söylendi.

“Sen ders falan alacak gibi bir şey değilsin.»

Kendi başına konuşmaya devam ediyordu. Fakat birden bire dışarıda bir ses gürlendi:

«Marie – Anne! Marie - Anne! Hemen bana eldivenlerimi getirin!»

Sonra merdivenlerde hafif bir gürültü oldu. Alis, tavşanın kendisini aramaya geldiğini anladı. O kadar şiddetle titredi ki bütün ev sallandı. Bir tavşanın kendisinden yüz kere daha büyük olsa kendisine hiçbir şey yapamayacağını unutmuştu. Tavşan kapıyı

açmaya çalıştı. Kapı içeri doğru açıldığından ve Alis'in dirseği de kapiya dışarı doğru abandığından açamadı. Alis, onun şöyle mırıldandığını işitti. «İnip de pencereden içeri bakayım bari!»

Alis: «Onu da yapamayacaksın!» dedi. Tavşanın tam pencerenin altına geldiğini ve yakalanacak bir durumda bulunduğunu anlayınca elini açarak onu yakalamak istedi. Onu yakalayamadı, fakat kırılan bir cam şangirtisinin arkasından boğuk bir feryat duydu. Sonra hiddetli bir ses yükseldi: Bu tavşanın sesiydi: «Pat! Pat! Neredesiniz?»

Alis'in şimdiye kadar işitmediği bir ses ona cevap verdi: «Ben mi, buradayım. Lahaneları bekliyorum, efendim.»

Tavşan çok fena bir kızgınlıkla: «Sen gerçekten lahanaları mı bekliyorsun?» dedi.

“Haydi, gel de neler olup bittiğini anlayalım.»

Sonra bir cam şangırtısı daha işitildi: «Şimdi söyle bana, Pat, şu pencerede ne var?»

«Efendim bu bir kol.»

«Bir kol mu? Aptal! Bu uzunlukta bir kol gördün mü sen ömründe? Baksana bütün pencereyi kaplamış.»

«Evet efendim! Bu sahiden bir kol!» «İyi ama eve girmemize mani oluyor, defedin onu oradan!»

Sonra uzun bir sessizlik oldu, sonunda Alis, bazı fısıltılar işitti: «Ah! Efendim, dokunamam ona ben, hayır, hayır!»

Tavşan: «Benim dediğimi yap diyorum sana korkak!»

Alis, yine birşey yakalamak için elini açtı. Bu defa korku ifade eden iki ses ve bir cam şangırtısı daha işitti.

Alis: «Ne yapıyorlar acaba şimdi?» diye düşündü, beni pencereden çıkarmayı akıllarına koymuşlarsa oradan geçiremezler. Fakat daha uzun süre kalmak istemiyorum burada ben!»

Sonra biraz daha bekledi. Dışarıda tam bir sessizlik vardı. En sonra dışardan bir tekerlek gürültüsü ve aynı zamanda konuşan birçok sesler duydu:

«Ben bir tane getirdim. Diğerini Bili getirdi. Getir onu buraya çocuğum! Koyun onları köşeye! Hayır, önce onları ucu ucuna bağlayın; uzunlukları yeter derecede değildir.»

«Bu iş olacak, üzülmeysin siz!»

«Merdiven nerede?»

«Burada, Bili, bu ipi tut!»

«Çatı yeteri kadar sağlam mı dersin?»

«Şu kopan Arduvaz taşına dikkat edin.»

«Düşüyor. Başlarınızı sakının.»

Bu sırada yerde kırılıp ezilen bazı şeylerin gürültüsü duyuldu.

«Kim yaptı bunu?»

«Sanırım, Bili.»

«Bacadan içeri kim inecek?»

«Hayır, ben inmem, sen in!»

«Hayır, ben de inmem.»

«Bili inecek!»

«Buraya gel, Bili! Patron senin bacadan inmeni emretti.»

Alis, kendi kendine: «Demek ki, bacadan Bili iniyor.» diye söylendi.

«Şu adamlar, benim işi Bill'in boynuna koydular. Bana bir imparatorluk bağışlasalar doğrusu şu Bill'in yerinde olmak istemezdim. Bacanın ağzı dardır ama bunun içine bir tekme sallayabilirim sanırım.»

Sonra Alis ayağını mümkün olduğu kadar bacanın içine uzattı ve kıpırdamaksızın durdu. Biraz sonra ne cins olduğunu kestiremediği ufacık bir hayvanın bacanın i kenarlarından tutunarak inmekte olduğunu anladı.

«Bu Bill'den başkası değil!» diye söylendi.

Müthiş bir tekme savurdu ve sonucunu bekledi.

İlkönce kalabalık seslerden bir koro işitildi: «Bill'e bakın hele!»

Sonra tavşanın sesi: «Tutun onu, işte, şurada!»

Karışık seslerden sonra bir sessizlik oldu.

«Başını tutun.»

«Biraz içecek getirin ona!»

«Sarsmayın onu!»

«Nasılsın ihtiyar dostum?»

«Nedir başına gelen anlatsana bize!»

Alis, ince, bitkin ve titrek bir ses işitti ve Bill'in sesidir bu, diye düşündü.

«Ben mi? Vallahi ne olduğunu anlayamadım. Hayır, yeter, teşekkür ederim, bu içecek çok iyi geldi. Olayı size anlatamayacak kadar hırpalanmış ve ezilmiş bulunuyorum. Bütün bildiğim şu ki, birşey, bir şeytan gibi birdenbire gözükmesiyle beni havalara fırlattı, tıpkı bir paket gibi.»

Ötekiler: «Evet öyle, ihtiyar dost!» dediler.

Tavşan: «Evi yakalım!» dedi.

Bunun üzerine Alis, var kuvvetiyle haykırdı: «Eğer böyle birşey yaparsanız, ben de Dinah'ı sizin üstünüze saldırtırım.»

Ortalığa büyük bir ölüm sessizliği çökmüştü. Alis, onların bu konuda yapabilecekleri şeyleri düşünüyordu.

«Birazcık akılları olsa damı sökerlerdi!» diye söylendi.

Birkaç dakika sonra dışarıda heyecan başladı ve Alis, Tavşanın şöyle dediğini duydu:

«Bir el arabası yeter bu iş için.»

Alis, kendi kendine: «Bir el arabasını da ne yapacaklar?» diye sordu.

Alis'in merakı fazla uzun sürmedi, çünkü aynı anda camlara bir çakıl taşı yağmuru yağmaya başladı; birkaçı da yüzüne düştü.

«Bu küçük şakaya bir son vermenin zamanı geldi.» diye söylendi.

«Bu işe bir son vermenizi size son defa olarak söylüyorum.» diye bağırdı.

Onun bağırmasından sonra yine bir ölüm sessizliği çöktü ortalığa.

Alis, çakıl taşlarının yere düşer düşmez taze çörek haline geldiğini görmüştü.

«Eğer bu çöreklerden yiyecek olursam her halde yine boyum değişecek; daha fazla büyümem mümkün olmadığından küçüleceğim galiba.» diye düşündü. Sonra çörekleri yutar gibi yemeye başladı ve o zaman doğru düşünmüş olduğunu anladı. Yeteri derecede küçülünce kapıyı açtı, koşarak evden çıktı ve kendini her cinsten bir yığın hayvan arasında buldu. Küçükük zavallı bir kertenkele olan Bili de oradaydı ve kendisine bir şey içirmekte olan iki Hint domuzuna dayanmaktaydı, onu görünce hepsi Alis'in üzerine yürüdü, fakat o var kuvvetiyle sık bir ormana doğru koştu.

Ormana doğru koştuğu sırada şöyle söyleniyordu: «İlk yapılacak iş normal boyumu tekrar almaktır. İkincisi meşhur bahçeyi bulmak! İşte en güzel plan!»

Bu gerçekten de iyi ve sade bir plandı. Fakat bunu nasıl gerçekleştirmeliydi? O böyle endişeli ağaçlar arasında dört yana bakınıp dururken birdenbire başının üzerinde duyduğu bir köpek havlaması ona gözlerini yukarı kaldırttı. Kocaman bir Buldok köpeği iri ve yuvarlak gözleriyle ona bakıyor ve ona dokunmak üzere yavaşça ayağını kaldırıyordu.

Alis, davet edici bir sesle: «Küçük güzel köpek!» dedi.

Islık çalarak onu kendisine doğru çağırarak istedi. Fakat birden bire içine müthiş bir korku girdi. Bu köpek ne kadar aç olursa olsun kocaman olmasına rağmen ona yem olmamaya çalışacaktı. Henüz ne yapacağını bilmeyerek yerden bir değnek aldı ve onu Buldoğa doğru uzattı. Buldok neşeli bir haykırıyla havaya sıçradı ve değneğin üzerine sıçradı. Alis, yere yuvarlanmamak için bir deve dikeninin arkasına sığındı. Onun ayakları altında düşüp ezilmek korkusu

ile havlayarak değneğin üzerine birkaç kere daha saldırdı. Alis sürekli deve dikeninin arkasına saklanıyordu. Buldok, gittikçe şiddetini arttırarak ve durmadan havlayarak değneğin üzerine birkaç kere daha saldırdı ve en sonra soluyarak, dili dışarı düşmüş olduğu halde uzakça bir köşeye çekilip yattı ve gözlerini yarı kapadı. Bu kaçmak için tam fırsattı. Alis, sığınağından çıktı ve soluk soluğa köpeğin havlamalarının artık pek az işitilebildiği bir yere kaçtı. Alis, altın sarısı bir tomurcuğa yaslanıp bir dalla yelpazelenerek: «Ne kadar da küçücük, şirin bir Buldok'tu!» diye söylendi. “Gerçek boyumu alınca ona ne güzel marifetler, hüneler öğretmek isterdim... Fakat Allah'ım eski vücudum kadar büyümeyi nasıl da unutmuşum! Eski hale nasıl gelmeli? Bir şey yemek gerektiğini biliyorum, fakat ne yemeli? İşte asıl mesele burada.»

Gerçekten de bütün mesele burada idi. Alis, yaprakları alıp baktı, fakat hiçbirinin yenilir yutulur şeyler olmadığını gördü. Gözüne yanı başında neredeyse kendi boyunda bir mantar ilişti. Buna aşağıdan, yandan, arkadan baktı, fakat bir de üzerinden bakmanın iyi olacağını düşündü. Ayaklarının ucunda yükseldi, mantarın üzerine şöyle bir göz attı ve mantarın tepesinde kollarını kavuşturmuş olarak oturmakta olan kocaman mavi bir tırtıl gördü. Sakin bir halde uzun bir nargile içmekteydi ve Alis'in varlığı ile hiç ilgilenmez gibi görünüyordu.

BİR TIRTILIN ÖĞÜTLERİ

Mantarın üzerinde oturan tırtıl ile Alis, bir süre sessizce bakiştılar. En sonra tırtıl nargile içmeyi bıraktı. Ağır ve yumuşak bir sesle: «Kimsiniz siz?» diye sordu. Bu konuşmaya giriş hiç de cesaret verici değildi.

Alis, utangaç bir sesle cevap verdi: «Ben... Çok iyi bilmiyorum ben, bayan... Yani şu anda kim olduğumu bilmiyorum, demek istedim. Bu sabah yataktan kalktığım zaman kim olduğumu biliyordum. Fakat o zamandan beri o kadar çok değiştim ki...»

Şaşıran tırtıl kuru ve heyecansız bir sesle: “Yani bununla ne demek istiyorsunuz?» diye sordu.

Alis, pek terbiyeli ve nazik bir sesle: «Bayan, ben kim olduğumu açıklayabilecek halde değilim. Çünkü siz de görüyorsunuz ki, ben, ben değilim.»

Tırtıl: «Hayır, ben görmüyorum!» dedi.

Alis: «Durumu size açık bir şekilde anlatamayacağımdan korkuyorum. Çünkü ne tarafından başlayacağımı bilmiyorum. Sonra bir gün içinde birçok şekle bürünmek çok yorucu.»

Tırtıl: «Bu anlattığınız doğru değil!» dedi.

Alis: «İnanmazsınız, çünkü sizin başınıza böyle birşey gelmemiştir!» diye cevap verdi.

«Çünkü siz bir koza haline gelip sonra bir kelebek olduğunuz zaman eminim bu işi biraz garip bulacaksınız.»

Tırtıl: «Hiç de değil!» dedi ve sonra hakaret eder bir sesle: «Siz, siz kimsiniz?» diye tekrar sordu!

Bu konuşma sohbetin başlangıcı oldu. Alis aslında tırtılın bu kısa ve sert sorularına içerlemişti, hemen ayaklarının ucuna basarak boyunu yükseltip pek ciddi bir sesle:

«Siz söyler misiniz ilk önce kim olduğunuzu bana?» dedi.

Tırtıl: «Nedenmiş?» dedi. Bu, cevap verilmesi güç bir meseleydi.

Alis, hem verecek anlamlı bir cevap bulamadığından, hem de tırtılın huyundan hoşlanmadığından dolayı oradan uzaklaşmak istedi.

Fakat tırtıl: “Geliniz!” diye çağırdı. “Size söyleyeceğim bir iki önemli söz vardır!”

Bu davet vaatlerle doluydu. Alis, tekrar geri döndü.

Tırtıl: “Mantıklı davranışlarınızı ve soğukkanlılığınızı elden bırakmayınız!” dedi.

Alis, bütün öfkesini gizlemeye çalışarak: «Bütün söyleyecekleriniz bundan ibaret mi?» dedi.

Tırtıl: «Hayır!» dedi.

Alis, tembellikten başka yapacak bir işi olmadığı için Tırtılın kendisine bazı ilginç şeyler söyleyebileceğini düşünerek orada kalmaya karar verdi. Hayvancağız bir süre konuşmadan nargilesini

fokurdatmaya devam etti. Sonra bağdaş kurduğu yerden doğruldu ve nargileyi bir kenara bıraktı:

«Siz hâlâ kendi kendiniz olmadığınızı düşünüyor musunuz?» diye sordu.

Alis : «Aslında böyle olmasından korkuyorum, bayan! Çünkü eskiden bildiğim şeyleri hiç hatırlamıyorum ve on dakikada bir de boy bos değiştiriyorum.»

Tırtıl: «Ne gibi şeyleri hatırlayamıyorsunuz?» diye sordu.

Alis üzüntülü bir halde: «Örneğin “küçük av nasıl” ezberini okumaya çalıştım ama bir türlü aklıma gelmedi.»

Tırtıl: «Hele siz şu “Siz Yaşlısınız Giyom Baba” isimli eseri bir kere okusanız...»

Bunun üzerine Alis, kollarını kavuşturarak ezbere okumaya başladı:

«Siz ihtiyarsınız, Giyom baba,
Saçlarınız olmuş ak pak! Bu halde dans bütün
işiniz gücünüz,

Yakışır mı bu sizin yaşınıza? dedi.

Giyom baba cevap verdi oğluna;

Gençliğimde dönerken beynimden korkardım.

Oysaki şimdi bende kalmadı beyin meyin,

Bunun için dönerek oynuyorum akşamlara değin”

Siz ihtiyarsınız, söyledim ya size, dedi delikanlı

Olağanüstü şişmanladınız.

Giriyorsunuz eşikten içeri tehlikeli bir sıçrayışla

Nedir bunun sebebi söyler misiniz bana?

İhtiyar şöyle dedi:

Beyaz perçemlerini savurarak gençliğimde,

Korudum üyelerimin yumuşaklığını

Şu 125 kuruşluk merhem kutusunu.

İstersen sana da satayım iki adet ondan.

Siz ihtiyarsınız, dedi delikanlı tekrar
Çok zayıf sizin çeneleriniz
Çiğnemezsiniz tereyağından daha yumuşak şeyleri
bile.

Oysaki şimdi yediniz bütün bir kazı kemikleriyle.
Nasıl yaptınız bu işi siz?
Babası; Ben gençliğimde hukuk okudum, dedi.
Ve karımla tartıştım her meseleyi,
İşte bu egzersiz sayesinde çenem kazandı bir
adale kuvveti

Ki bu ömrüm oldukça sürer.
Delikanlı; İhtiyarsınız siz,
Gözleriniz hiç de iyi görmez eskisi gibi.
Fakat şu anda bir iğneyi dikine dengede
durdurabilirsiniz.

Nasıl kazandınız bu hayret verici beceriyi?
Babası; Üç soruya cevap vermedim, yeter, dedi.

Bırak artık bunları, aşma çizmeden yukarı.

Sanır mısın bütün gün dinleyeceğim bu martavalları?

Defol git, yoksa yuvarlarım seni bir tekmede merdivenden aşağı.”

Alis’in ezberine bakıp beğenmeyen Tırtıl: «Bu okuyuş iyi değil.» dedi.

Alis utangaç bir halde: «Doğrudur, ben de biliyorum iyi olmadı, bazı kelimeleri değiştirdim.»

Tırtıl kesin olarak : «Bu hiç de iyi bir sonuç vermez!» dedi.

Bir sessizlik oldu. İlk defa tırtıl konuştu: «Boyunuzun ne kadar olmasını istiyorsunuz?» diye sordu.

Alis: «Ben bunu hiç düşünmedim, siz de biliyorsunuz ki sık bir şekilde boyunu değiştirmek hiç de hoş bir şey değil.» diye cevap verdi.

Tırtıl: «Ben bilmiyorum!» dedi.

Alis buna hiçbir cevap vermedi. Böyle ters davranışlara hiç bir zaman dayanamazdı, sabrı tükenmişti.

Tırtıl: «Şimdiki boyunuz hoşunuza gidiyor mu?» diye sordu.

Alis: «Tabii ki biraz daha büyük olmak isterdim bayan! On santimetrelik boy benim için çok az.»

Bunun üzerine Tırtıl hiddetlenerek: «Bu en uygun bir boydur.» dedi ve konuyu kestirip attı ve sonra da konuşurken yavaşça doğruldu. Tam on santimetre boyundaydı.

Alis acıklı bir sesle: «Fakat benim sahici boyum değil ki bu.» dedi.

Sonra şöyle düşündü: «Bütün şu varlıkların biraz daha anlayışlı olmalarını ne kadar isterdim.»

Tırtıl: «Siz de zamanla buna alışsınız.» dedi ve marpucu eline alarak yine nargilesini fokurdatmaya devam etti. Alis tırtılın konuşmaya devam etmesini sabırla bekledi. Bir iki dakika sonra tırtıl nargileyi bıraktı, iki üç kere esnedi ve gerindi. Sonra mantarın tepesinden inerek otların arasında ortalıktan kaybolurken şöyle söyledi:

«Bir yanı sizi büyütecek, bir yanı daha küçültecek!»

Alis kendi kendine: «Neyin bir yanı? Neyin diğer tarafı?» diye sordu.

Tırtıl tıpkı Alis söylemiş gibi: «Mantarın!» dedi ve kayboldu.

Tırtılın gidişinden sonra Alis dikkatli gözlerle mantara baktı. Bu iki yanı nasıl ayırt etmeliydi? Mantarın kenarı çember şeklindeydi; bu işi bozuyordu... En sonunda iki koluyla onu kucakladı ve ellerinin değdiği her iki taraftan birer parça koparıp

aldı. «Şimdi bunların hangisi?» diye düşündü. Sağ eliyle tuttuğu parçadan biraz ısırıldı; birdenbire çenesinin altına bir yumruk yemiş gibi oldu. Bu çenesinin ayağına çarpmasından kaynaklanmıştı. Bu çaresiz değişiklikten çok korkmuştu. Fakat kaybedecek zamanı yoktu. Mantarın diğer parçasını da çabucak yemesi gerekiyordu. Çenesi ayağına o kadar kuvvetle bastırıyordu ki ağzını açabilmek için çok zorluk çekti. En sonunda sol elinde tuttuğu parçadan da birazını yemeyi başardı.

Alis sevinçle: «İşte başım biraz rahatladı!» diye düşündü. Fakat bu sevinci uzun sürmedi; çünkü bu sefer de omuzları yerinde yoktu; gözlerini eğerek görebildiği şey aklın almayacağı kadar uzun bir boyundu ki tıpkı yaprakla dolu yeşil dalları yerlere kadar eğilen bir ağaç gövdesine benziyordu.

Alis içinden: “Bu yeşil yapraklar da nedir?” diye merak etti.

“Peki benim omuzlarım nerede? Peki, benim zavallı ellerim nerede? Neden göremiyorum sizleri ben?”

Alis bunları söyleyerek onları salladı ve yeşil dallar arasında hafif bir gürültüden başka bir şey duyulmadı. Ellerini başına götüremediği için başını ellerine götürdü. Sonunda boynu tıpkı bir yılan gibi her tarafa eğilebiliyordu. Boynunu hoş bir tarzda dalların arasında gezdirdiği sırada birdenbire keskin bir çığlık duyarak geri çekildi. Kocaman bir güvercin kanatlarıyla onu şiddetle döverek üzerine atılmaktaydı. Güvercin «Yılan!» diye haykırıyordu.

Alis bu duruma çok kızmıştı: «Yılan değilim ben, rahat bırak beni.»

Güvercin pek soğukkanlı bir sesle: «Yılan!» diye tekrar bağırdı ve hıçkırarak sözüne şöyle devam etti.

«Çok çalıştım, fakat hiçbir gayret onlara engel olamadı.»

Alis onun sözünü keserek: «Bu dediklerinizden birisini anlıyorsam belamı bulayım.» dedi. Fakat güvercin onun dediklerini hiç önemsemiyordu: «Ağaç kabuklarında mı yuva kurmadım, sahillerdeki dik ve yalçın kayalıklarda mı yuva kurmadım, çalılıklarda mı yuva kurmadım! Fakat hepsi boşuna bu yılanları durdurmaya gücüm yetmedi.»

Alis bütün bu sözlerin kendisine söylendiğini biliyordu, fakat güvercin sözlerini bitirmeden söyleyeceği her sözün boşa gideceğini de biliyordu.

Güvercin:

«Kuluçka yatmanın güçlükleri yetmiyormuş gibi bir de gece gündüz yumurtaları yılanlardan korumak için çalışmak ve uğraşmak gerek. Üç haftadır gözüme bir uyku girmedi.» dedi.

İşin asimi anlar gibi olan Alis : «Sizi rahatsız ettiğim için çok müteessirim.» dedi. Güvercin daha şiddetli bir sesle devam etti: «Güya ormanın en

yüksek ağacını seçmişim, hiç olmazsa burada kurtulacağımı sanıyordum, fakat belaya bak ki bu sefer de gökten geliyor! Hey! Yılan!» Alis:

«Yılan değilim ben diye söylemedim mi sana? Ben, ben...» diye haykırdı. Güvercin: «Nesin öyle ise?» dedi.

“Görüyorum ki kendini başka türlü, başka bir sevmişsin gibi yutturmaya çalışıyorsun!»

Alis biraz tereddüt ettikten sonra: “Ben... Ben” dedi.

“Ben küçük bir kızım.»

Çünkü bütün geçirmiş olduğu değişiklikleri hatırlamıştı.

Güvercin büyük bir hareket ve küçümseme ile: «Gerçekten de ne inanılacak bir masal!» dedi. “Ben çok küçük kızlar gördüm ama hiçbirinin boynu bu kadar uzun değildi. Hayır, hayır sen bir yılansın! İnkâr

etme boşuna! Yani bana hiç yumurta yememiş olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

Açık kalpli bir kız olan Alis: «Yumurta yemedim demiyorum, elbette yedim. Fakat siz de bilirsiniz ki küçük kızlar da yılanlar gibi yumurta yerler.»

Güvercin: «Hayır, buna inanmıyorum, eğer yumurta yiyorlarsa onlar da başka türlü bir yılandırlar.»

Gerçekten yeni olan bu fikir Alis'i bir iki dakika düşündürdü. Bundan faydalanan güvercin: «Siz de yumurta arıyorsunuz, bunu çok iyi görüyorum ben. Siz ha bir küçük kız ha bir yılan olmuşsunuz ikisi de benim için aynıdır.»

Alis şiddetle bağırdı: «Fakat benim için hiç de aynı şey değildir, sonra ben yumurta falan da aramıyorum. Ben hem yumurta ararsam sizin yumurtalarınızı aramaz, hem de bu yumurtaları çiğ yemezdim.»

Güvercin öfke ile: «O halde defol git buradan.» dedi.

Sonra da yumurtalarının üzerine yattı.

Bunun üzerine Alis mümkün olduğu kadar ağaçların arasına gömüldü. Boynunun takıldığı dalları aralayarak kurtulmak için çok zaman kaybediyordu. Elllerinde hâlâ mantar parçaları bulunduğunu hatırladı. Biraz birinden biraz da ötekinden ısırdı; bazen büyüyüp bazen de küçülerek eski şeklini aldı. Çoktandır bu halde olmayışına ilk defa olarak şaşıtı. «Şimdi planımın yarısı gerçek oldu, bütün bu değişimler ne kadar ilginç şeyler. Her an başka kişiler şekline büründüm. Eski boyuma ulaşmamın ne önemi var! Benim için asıl sorun şu bahçeye girmek! Nasıl yapmalı bilmem ki?»

Sonra aniden kendini mini bir evin karşısında buldu.

“Acaba kim yaşıyor bu evde?” diye kendi kendine sordu.

“Bu gövde ile giremem ki bu eve. Sonra içindekiler korkudan akıllarını kaybederler.”

Sağ elinde tuttuğu mantarın bir parçasını daha ısırdı ve boyu yirmi beş santimetreye kadar küçülene kadar eve girmedi.

UŞAK VE BİBER

Biraz evi inceledi ve ne yapacağını düşündü. Aniden saray uŐaklarına özel bir elbise giymiş bulunan bir uşak ormandan koşarak çıktı. UŞak elbisesi giydiğinden bunun bir uşak olabileceğini sanmıŐtı, fakat Şekline bakılırsa bu bir balıktan başka bir Şey değildi. Gürültülü bir Şekilde kapıyı çaldı. Kapı uşak elbisesi giymiş başka bir uşak tarafından açıldı; bunun da bir kurbağa gibi yuvarlak bir yüzü ve yuvarlak gözleri vardı. Her iki uŐaĐın başlarında da kıvrıcık saçlı

puğralı peruklar vardı. Alis ne olduğunu anlamak isteyerek dinlemek için yaklaştı. Balık uşağın koltuğunun altında neredeyse kendi boyunda kocaman bir zarf vardı; resmi bir tonda şunları söyleyerek bu zarfı ötekine uzattı:

«Düşese aittir. Bir Croquet partisi için bir Kraliçe tarafından.»

Kurbağa şeklindeki uşak aynı resmi sesle cevap verdi: «Kraliçe tarafından bir Croquet partisi için, Düşese.» diyerek zarfı aldı. Sonra ikisi de o kadar eğilerek birbirlerini selamladılar ki saçları birbirine karıştı.

Alis, öyle müthiş bir gülme arzusu duydu ki duyulmamak için ormana saklanmak zorunda kaldı. Geri geldiği zaman balık uşak gitmişti ve öteki ise kapının önünde yere oturmuş aptalca gökyüzüne bakmaktaydı.

Alis, utangaç bir eda ile yaklaşarak kapıyı çaldı.

Uşak: «Kapıyı çalmak anlamsız ve faydasız. Çünkü ilk önce ben de sizin gibi kapının arkasındayım, ikinci olarak da içerde o kadar gürültü yapıyorlar ki, hiç kimse sizi duyamaz.»

Gerçekten de bu evin içindeki gürültü korkunçtu... Bu hırıltılardan, aksırmalardan ve hapşırılardan ibaretti ki, buna bazen bir tencerenin veya bir güğümün fıkır fıkır kaynamasına benzeyen bir ses de karışmaktaydı.

Alis: «Lütfen söyleyin, nasıl girebilirim içeriye?» diye sordu.

Uşak onu dinlemeksizin: «Eğer kapı ikimizin arasında bulunmuş olsaydı kapıyı çalmaya hakkınız olurdu. Örneğin, siz içerde olsaydınız kapıyı çalabilirdiniz, ben de açarak sizi dışarı çıkarırdım, anladınız mı?»

Uşak konuşurken gökyüzüne doğru bakıyordu ki, bunu pek nezaketsiz buldu.

Kendi kendine: “Belki başka türlü yapamadığındandır.” diye söylendi.

“Çünkü gözleri başının üzerinde, yani tepesinde! Fakat hiç olmazsa sorulan sorulara cevap verebilirdi. İçeriye nasıl gireceğim?” diye yüksek sesle bir kere daha tekrarladı. Uşak hemen hiçbir şey olmamış gibi eski haliyle:

«Ben yarına kadar buradayım.» dedi.

Alis, sesinin tonunu yükselterek: «Nasıl gireceğim içeri?» diye sordu.

Uşak: «Sizin içeri girmeniz şart mıdır? Öncelikle onu söyle.» dedi.

Bunda tamamen haklıydı, fakat Alis, söylenenlere kulak asacak halde değildi.

«Bunların düşünce tarzlarına katlanılmaz doğrusu. Kudurtur insanı bunlar.» diye mırıldandı.

Uşak, sözünü biraz değiştirerek söylemeyi gerekli bulmuşa benziyordu: «Ben günlerce ve günlerce burada kalacağım.» dedi.

Alis: «Peki, peki ben ne yapacağım?» diye sordu.

Uşak: «Canınızın istediğini yapın.» dedi ve ıslık çalmaya başladı.

Alis, ümitsizliğe kapılarak: «Bununla konuşmak zahmetine değmez. Tam anlamıyla aptalın biri.»

Kapıyı açarak içeri girdi. Kapı duman içinde kalmış bir mutfağa açılıyordu. Düşes ortada üç ayaklı bir iskemle üzerine oturmuş, bir bebeği sallayarak uyutmaya çalışıyordu. Aşçı kadın ise ocağın üzerine eğilmiş çorba ile dolu olduğu sanılan kocaman bir kazanı kepçe ile karıştırıp durmaktaydı. Alis, ardı arkası kesilmez bir şekilde hapsirarak «Bu çorbada ne kadar çok biber var ha!» dedi.

Gerçekten de hava biberle yüklüydü. Düşes de bazen hapsirip durmaktaydı. Hele bebeğe gelince o

zavallı sırası ile hırıldanıyor ve hapşırıyordu. Sadece iki kişi hapşırıyordu ki, bunlar da aşçı kadınla ocağın yanı başına gülümseyerek yatmış olan kara kedi idi.

Alis rica ederek ve biraz da utangaç bir şekilde söze başladı. Çünkü kendisi tarafından söze başlanmasının nezakete uygun bir iş olup olmadığını bilmiyordu.

«Söyler misiniz bana kediniz neden gülümsüyor böyle?» diye sordu.

Düşes: “Bu bir Chester kedisidir, Domuz!» dedi.

O bu son kelimeyi o kadar şiddetle söylemişti ki Alis, ürktü. Fakat bu sözün bebeğe söylenmiş olduğunu anlayınca cesareti yerine geldi ve: “Ben Chester kedilerinin güldüklerini bilmiyordum” dedi. “Sonra ben kedilerin güldüğünü bilmezdim.”

Düşes: «Güler, birçokları güler bunların.»

Alis, konuşmayı devam ettirmek isteyerek terbiyeli bir sesle: «Ben bilmiyordum kedilerin güldüğünü!» diye tekrarladı.

Düşes: «Sizin çok önemli birşey hakkında bilginiz yokmuş, dedi. Sahiden.»

Alis, bu sözden pek hoşlanmadı ve konuşma konusunu değiştirmenin iyi olacağını düşündü. Kafasında yeni bir konu bulmaya çalışırken aşçı kadın kazanı ateşten indirdi ve eline geçen kabı kaçağı Düşes'le bebeğin üzerine yağdırmaya başladı. Önce fırlattıkları maşa ile ateş küreği oldu, sonra bunların biri kendisine rastladığı halde hiç aldırış etmiyordu. Bebeğe gelince öylesine uluyordu ki, yaralı mı değil mi anlaşılmıyordu.

Alis, korku ve dehşetle yerinden sıçrayarak: «Rica ederim. Şu yaptığınıza bakın! Zavallı küçümencik burnu!»

Bebeğin burnunu alıp götürecektedir kadar kocaman bir kap havada uçarak gelirken, Düşes boğuk bir sesle: «Herkes kendi işiyle uğraşsaydı dünya daha hızlı dönerdi.» dedi.

Alis, bilgisini göstermek için fırsat bulduğundan memnundu.

«Bunun hiçbir faydası olamaz! Gece gündüz bambaşka türlü meydana gelir. Bilirsiniz ki, dünya kendi çevresi etrafında yirmi dört saatte döner.» dedi.

Düşes: «Çabuk şunun kafası kesilsin!» dedi.

Alis, korku ile aşçı kadına baktı; fakat o çılgınca çorba kazanını karıştırmaya devam ediyor ve söylenenleri işitmemiş görünüyordu. Yine sözüne devam etti:

“Yirmi dört saat sanıyorsun yahut belki de on iki... Ben...” Düşes:

«Of! Sıktınız artık, dedi. Ben rakamlara katlanamam.»

Bir tür şikâyet cümlesinden ibaret bir ninni söyleyerek bebeği uyutmaya koyuldu, her cümlenin sonunda beşiği şiddetle sallıyordu.

«Sert sözler söyle küçük yavruma ve hapşırıp aksırdığı zaman bas dayağı. Çünkü kötülük olsun diye yapar onu. Çünkü bilir o bunun sinir bozduğunu.»

Koro haline şunlar söylendi. Buna aşçı kadın ile bebek katıldılar.

“Hu! Hu! Hu!”

Düşes, sonra ikinci dörtlüğü söylemeye başladı.

Bebeği öyle şiddetli salladı ve zavallı yavru o kadar şiddetle uludu ki, Alis şu sözleri güçlükle anlayabildi:

«Ben çocuğuma sert söylerim

Ve döverim aksırınca

Çünkü o çok hoşlanır biberden

Cam isteyince

Koro

Hu! Hu! Hu!”

Düşes: «Eğer isterseniz gelin, siz sallayın onu!» dedi ve bebeği onun kucağına verdi. «Benim, Kraliçenin Croquet partisine yetişmek için giyinmem gerekiyor.»

Sonra hızlı bir şekilde odadan çıktı. Tam odadan çıkarken aşçı kadın arkasından bir tava fırlattı, fakat Allah’tan bu tava hedefe ulaşamadı.

Alis, bebeği kucağında pek de zahmetsiz bir şekilde tuttu denemez, çünkü bu pek garip ve acayip bir yaratıktı. Durmadan kollarını ve bacaklarını her yöne hareket ettirip duruyordu.

Alis: «Tıpkı denizyıldızı gibi!» diye düşündü.

Zavallı hayvan bir buhar makinesi gibi ufluyor pufliyor ve öyle geriniyordu ki, Alis bu çocuğu kucağında nasıl tutacağını bilemiyordu. Onu güzelce kundak bezlerine sardıktan sonra sağ kulağı ile sol ayağını sımsıkı yakaladı ve dışarı çıktı.

«Eğer alıp götürmezsem bu yavrucağı bir iki gün içinde mutlaka öldürürler, dedi. Bunu almadan gidecek olursam bir cinayet işlemiş olmaz mıyım?» dedi.

Söylediği bu son sözleri çok yüksek sesle söylemişti, küçük hayvancağız buna bir cevap vermiş olmak için homurdandı. Artık aksırıp tıksırmaktan da iyice vazgeçmişti.

Alis: «Homurdanmasana öyle. Böyle konuşulmaz.» dedi.

Bebek tekrar homurdandı.

Alis, büyük bir endişe ile ona baktı ve “Acaba nesi var?» diye söylendi.

Sonra burnunun tamamen yukarı kalkık olduğunu gördü. Gerçek bir burundan çok bir domuz burnuna benziyordu. Gözleri son derece küçüktü ve bakışı acayıpti.

«Belki ağladığı için böyledir.» diye düşündü ve gözyaşlarıyla dolu olup olmadığını görmek üzere dikkatlice onun gözlerine baktı. Fakat onun gözlerinde bir damla olsun yaş görmüyordu.

Alis ciddi bir ses tonuyla: «Güzelim, sen domuz kılığına girmişsin artık ben seninle uğraşmam!»

Sonra “Duydun mu?” dedi.

Küçük bebek hıçkırdı ve sonra da homurdandı. Doğrusu ne olduğunu kestirmek imkânsızdı. Evde bir an sessizlik oldu.

Alis, kendi kendine: «Ne yapacağım ben bu yaratığı eve dönünce?» diye sordu.

İşte tam bu sırada öteki o kadar şiddetle homurdandı ki, Alis, bütün dikkatiyle ona baktı. Evet, aldanmak imkânsızdı. Bu bir domuzdu ve artık onu uzun boylu taşımanın manası yoktu. Onu yere bıraktı ve onun tıpış tıpış ormana doğru gidişini sevinerek seyretti.

«Şayet bu bir çocuk olsaydı, son derece çirkin bir çocuk olurdu. Fakat şimdi güzel bir domuz.» diye söylendi.

Tanıdığı çocukları hatırladı ve onların küçük domuzlar haline gelişini düşündü.

«Yalnız onları bu şekle sokmanın çaresini bilseydim.» dedi.

Bu sırada kendisinden bir kaç metre ötede Chester kedisinin bir dal üzerinde oturmakta olduğunu gördü.

Kedi, Alis'e bakarak gülüyordu.

Alis: «Herhalde niyeti iyi olmalı bu!» diye düşündü.

Fakat kedinin uzun tırnaklarını ve bütün dişlerini gösterdiğini görünce, ona karşı saygı ile hareket etmek gerektiğini anladı.

Utangaç bir şekilde: “Chester Kedisi...” diye söze başladı.

Onun böyle bir sözden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordu, fakat kedi hoşlandığını göstermek üzere daha çok gülümsedi.

Alis: «Demek ki, hoşlandı.» diye düşündü ve sözüne devam etti:

«Buradan çıkabilmek için bana bir yol gösterir misiniz?»

Kedi: «Bu sizin nereye gideceğinize bağlıdır.» dedi.

Alis: «Nereye olursa olsun, buradan gitmek istiyorum» dedi.

Kedi: «Öyleyse yolun da gereği yoktur.» dedi.

Alis: «Sonunda bir yere varabileceğim.» dedi.

Kedi: «Uzun bir yolculuk yapabilirsiniz, varabileceğiniz bir yer bulunur.» dedi.

Alis, bu konuda artık birşey sorulamayacağını anlamıştı.

Ona başka bir soru sordu: «Nasıl kimseler yaşar burada?»

Kedi, sağ pençesiyle bir tarafı gösterdi: «Şu tarafta bir şapkacı oturur. Şu tarafta da bir Mart Tavşanı oturmaktadır. Onları görmek isterseniz gidin her ikisi de zırdelidir.»

Alis: «Fakat ben delilerle gidip konuşmak istemem.» diye itiraz etti.

Kedi: «Yapacağınız başka birşey yoktur, biz hepimiz deliyiz burada. Ben deliyim. Sen de delisin.»

Alis: «Benim deli olduğumu nereden biliyorsun?» diye sordu.

Kedi: «Delisiniz sanırım. Çünkü başka türlü burada bulunamazdınız.»

Alis, bunu pek inandırıcı bulmadı ve tekrar: «Peki kendinizin deli olduğunu nereden biliyorsunuz?» diye tekrar sordu.

Kedi: «Örneğin sıradan başlayalım, bir köpek deli değildir, öyle değil mi?»

Alis: «Öyle olsun bakalım.» dedi.

Kedi: «Bir köpek kızdığı zaman hırlar ve memnun olduğu zaman da kuyruğunu sallar. Bense memnun olunca homurdanırım ve kızınca kuyruğumu sallarım. İşte bunun için ben deliyim.»

Alis: «Ben buna homurdanmak değil, mırıldanmak derim.» dedi.

Kedi: «Buna istediğiniz ismi verin... Bugün kraliçelerdeki Croquet partisine gidecek misiniz?»

Alis: “Bundan çok memnun olurdum, fakat henüz davet edilmedim.» dedi.

Kedi: «Eğer isterseniz beni orada bulursunuz.» dedi ve kayboldu.

Alis, garip şeylere iyiden iyiye alışmıştı. Onun kaybolduğu yere bakıp dururken, kedi yine birden orada beliriverdi.

«Ha, dostum, sormayı unuttum, ne yaptınız şu bebeği?»

Alis, sanki kedinin durumu doğal bir şeymiş gibi: «O, birden domuz oluverdi.» dedi.

«Ben de öyle olduğunu sanıyordum.» diyen kedi, yeniden kayıplara karıştı.

Alis, belki onu tekrar görürüm diyerek biraz bekledi. Fakat gelmeyince o da Mart Tavşanının evine doğru yol almaya başladı.

«Ben hayatımda şapkacı çok gördüm, fakat Mart Tavşanı her halde enteresan birşey olmalıdır. Şimdi biz Mayısta olduğumuz için herhalde öyle zır deli değildir. Hele Mart olduğu kadar deli olmasına imkân yoktur.»

Mihaniki olarak gözlerini kaldırdı. Kedi bir ağacın dalı üzerinde oturmuş karşısında duruyordu.

Kedi: «Siz domuz mu demiştiniz?» diye sordu.

Alis: «Domuz demiştim, dedi. Fakat sizin böyle birdenbire kayıplara karışıp tekrar meydana çıkışınızdan da hani hiç hoşlanmıyorum. Beni serseme çeviriyorsunuz.»

Bunun üzerine Kedi: «Tamam.» dedi.

Bu sefer kuyruğunun ucundan yavaşça kaybolmaya başlamış ve ara sıra gözükten gülümsemesi hariç diğer tarafı tamamen kaybolmuştu.

Alis: «Evet. Gülümsemeyen kedi çok gördüm ama kedisiz gülümsemeye ömrümde de işte şimdi ilk defa rastlıyorum.»

Bir süre sonra Mart Tavşanının evi göründü. Bu evin ona ait olduğunu bacaların kulak şeklinde dikilişinden ve damın da alt yerine tavşan tüyleriyle kaplanışından anlamıştı. Bu o kadar kocaman bir evdi ki hiç de küçücük vücudu ile içeri girmek isteği duymamıştı. Sol elindeki mantar parçasından biraz ısırıldı ve boyu altmış santimetre kadar oldu. Buna rağmen içeri girmekten çekindi.

«Eğer zırdeliyse çok kötü olur... Önce şapkacıya gitsem daha iyi olacak.» diye düşündü.

DELİLERİN EVİNDE BİR ÇAY ZİYAFETİ

İngiliz dilinde «Bir şapkacı gibi ya da bir Mart Tavşanı gibi deli» deymi çok kullanılır. Fransız dilinde de “dişçi gibi yalancı” deyişü vardır ki, bu bölümün iki şahsiyeti bu deyişü tıpatıp uyarlar.

Alis’in gittiğı evin önündeki ağacın altına kocaman bir masa kurulmuştu ve Mart Tavşanı ile Şapkacı çay içiyorlardı. İkisinin arasında bir tarla faresi

oturmaktaydı. O derin bir uykuya dalmış uyuyor, ötekiler de ona yastık görevi görüyorlar ve onun başının üzerinde konuşuyorlardı.

Alis: «Bu tarla faresi için hiç de hoş birşey değil, dedi. Fakat şekerleme yaptığı için dünya umurunda değil.»

Masa çok uzundu, fakat üçü onun bir köşesinde oturmaktaydılar.

Alis'i görünce: «Yer yok! Yer Yok!» diye bağırdılar.

Alis, gücenerek ve içinden üzülererek: «Baksanıza dünya kadar yer var masada.» dedi ve masanın bir ucunda boş duran kocaman Mr koltuğa kuruldu.

Mart Tavşanı cesaret verici bir sesle: «Şarap ister misiniz?» diye sordu.

Alis, masanın üzerinde bulunan şeylere şöyle bir göz attı. Masada sadece çay vardı.

«Ben ortada şarap falan görmüyorum.» dedi.

Mart Tavşanı: «Evet, şarap yok.» dedi.

Alis, üzüntülü bir şekilde: «Öyleyse ortada olmayan bir şeyi bana ikram etmeye kalkmanız hiç de nezakete uygun birşey değil.» dedi.

Mart Tavşanı da: «Sizin de davet edilmeden gelip sofraya kurulmanız aynı derecede nezaket ve terbiye dışıdır.» diye cevap verdi.

Alis: «Ben bu sofranın sadece sizler için kurulmuş olduğunu bilmiyordum, çünkü masa üç kişilik masalardan çok büyük.»

Şapkacı: «Sizin saçlarınız kesilmek ister.» dedi.

Alis'i uzunca ve meraklı gözlerle süzmüş ve ilk sözleri de bunlar olmuştu.

Alis, sert bir şekilde: «Elin özel işlerine karışmamanın terbiye ve nezaket icabı olduğunu bilmeniz gerekirdi, bu düpedüz terbiyesizliktir.» dedi.

Şapkacı, gözlerini yusuvarlak açtı ve sadece: «Bir karga ile, bir okul sırası arasında ne fark vardır?» diye sordu.

Alis: “Tamam, dedi. Şimdi iş bir de alaya döküldü. Ben severim bilmece çözmeyi.»

Buna da yüksek sesle: «Çözebileceğimi de sanırım.» diye ilave etti.

Mart Tavşanı: «Bu sorunun cevabını bulabileceğinizi sanıyor musunuz?» diye sordu.

Alis: «Elbette bulabilirim.» dedi.

Mart Tavşanı: «Yani söylemek niyetinde olduğunuz şeyi söyleyeceksiniz.» diye devam etti.

Alis: «Elbette, ben ne demek istersem onu derim, aynı şeyler, anlıyor musunuz?»

Şapkacı: «Hiç de aynı şey değil. Örneğin siz “Ben yediğim şeyi görüyorum.” dediğiniz zaman bu hiç “Ben gördüğüm şeyi yiyorum.” anlamına gelir mi?»

Buna karşılık Mart Tavşanı: «Örneğin siz: “Ben elde ettiğim şeyi severim.” dediğiniz zaman bu “Sandığım şeyi elde ederim.” anlamına gelir mi?» diye söze karıştı.

Tarla faresi yarı uykulu bir halde: «Ben uyurken nefes alırım.» dediğim zaman bu: «Ben nefes alırken uyurum.» anlamına gelir mi hiç? dedi.

Şapkacı: «Bu sizin için aynı şey!» dedi.

Sonra bir süre sessizlik oldu ve Alis, bu sırada kargalar ile okul sıraları arasında ne gibi bir benzerlik olabileceğini boş yere düşünüp duruyordu.

Öncelikle şapkacı sessizliği bozdu.

Alis’e dönerek: «Ayın kaçınıcı gününde bulunuyoruz şimdi?» diye sordu.

Saatini cebinden çıkarmış, bazen de sallayarak ve kulağına tutarak kötü bir şekilde ona bakıyordu.

Alis, bir an düşündü ve: «Dördüncü günündeyiz.» dedi.

Şapkacı içini çekerek: «İki gün bir gecikme var.» dedi.

Sonra da kızgın bir şekilde Mart Tavşanına baktı:

«Ben size demedim mi? Tereyağı ile çarklar yağlanmaz diye.» dedi.

Mart Tavşanı üzgün bir halde şöyle cevap verdi: «Birinci cins tereyağıydı o.»

Şapkacı: «Evet ama içine ekme kırıntıları düşmüştü, diye homurdandı; bu iş için ekme bıçağı kullanmamalıydınız.»

Tavşan, saati aldı ve üzüntü ile baktı sonra onu çay bardağına daldırarak yine baktı.

«Biliyorsunuz ki, bu birinci tür ekstra bir tereyağıydı.» diye tekrarladı.

Alis, onun omzunun üzerinden baktı:

«Ne biçim saat bu, diye söylendi, ayın günlerini gösteriyor da, saatleri göstermiyor!»

Şapkacı: «Neden mi göstermiyor?» diye mırıldandı.

“Sizin saatiniz seneyi gösteriyor mu size?”

Alis, tereddütsüzce: «Fakat ,dedi sizin saatiniz her zaman aynı seneyi gösteriyor.»

Şapkacı: «Evet. Benim istediğim de zaten budur.»

Alis, serseme dönmüştü. Şapkacının cümlesi tamamen anlamsız gibi görünüyor, fakat o, bunu yine doğru olarak ifade ediyordu.

Alis, mümkün olduğu kadar nazik ve terbiyeli: «Pek iyi anlayamıyorum.» dedi.

Şapkacı: «Tarla faresi uyumuş.» dedi ve burnunun üzerine sıcak çay döktü. Tarla faresi başını silkeledi ve gözlerini açmadan:

«Anlaşıldı, anlaşıldı. Benim de diyeceğim bundan ibaretti.»

Şapkacı, tekrar Alis'e dönerek: «Çözdünüz mü bilmeceyi?» diye sordu.

Alis: “Hayır, bulamadım!» dedi.

«Nedir cevabı onun?»

Şapkacı: «Bunun hakkında en küçük bir fikrim bile yok benim!» dedi.

Mart Tavşanı: «Benim de öyle.» dedi.

Alis, derin bir göğüs geçirdi:

«Bunun anlamı, cevapsız bilmeceler sorarak zaman öldürmekten başka birşey değildir.» dedi.

Şapkacı: «Şayet siz zamanı benden iyi tanımış olsaydınız onu kaybetmekten bahsetmezsiniz.» dedi.

Alis: «Anlamıyorum.» dedi.

Şapkacı, hafifseme ile başını kaldırarak:

«Elbette anlamazsınız siz. Eminim ki, sizin hiçbir zaman, zamanla bir alışverişiniz olmamıştır.»

Alis, dikkatli bir tavırla: «Belki de öyle olmuştur. Fakat ben müziğe çalışırken ölçümü ona vururum, yani tempo tutarım.» dedi.

Şapkacı: «Aman ne kadar kötü bir şey!” dedi.

“Zaman hiç de dövülmekten, vurulmaktan hoşlanmaz. Fakat eğer onunla anlaşmak imkânını bulursanız, istediğiniz her şeyi yapar. Örneğin farz ediniz ki, sabahın dokuzu, tam ders saatinde bulunuyorsunuz. Zamana şöyle bir işaret ettiniz mi, hemen göz açıp kapayacak kadar kısa bir zaman içinde akreple yelkovan bir dönüş yapar, öğle, yani yemek zamanı gelmiştir.»

Mart Tavşanı: «Keşke bu hemen olsaydı!» diye içini çekti.

Alis, düşünceli bir şekilde: «Gerçekten çok güzel olurdu bu, fakat şu anda hiç de iştahım yok.»

Şapkacı: «İstedığınız takdirde öğle yemeğine olan vakti çok uzatabilirsiniz.» dedi.

Alis: «Sizin âdetiniz bu mudur?» diye sordu.

Şapkacı, üzüntü içinde başını salladı: «Ben değil, ben değil.» diye cevap verdi.

Çay kaşığı ile Mart Tavşanını işaret ederek: “Geçen Martta o henüz delirmeden önce onunla kavga etmiştik; Kraliçe tarafından verilen büyük konserde bulunuyorduk.

Ben şöyle bir şarkı söyleyecektim:

Parla! Parla!

Ey küçük yarasa

Senin işlerin oldu bana tasa...”

“Bu şarkıyı bilirsiniz elbette?»

Alis: «Bunlar benim kulağıma pek de yabancı gelmiyor!» dedi.

Mart Tavşanı: «Fakat biliyorsunuz ki, şarkının hepsi sadece bundan ibaret değil.»

Sonra, “İşte gerisi.” diye ilave etti:

«Yukarda, yukarda,

Gökyüzünde bir çay tarlası gibi!

Parla! Parla!»

Burada tarla faresi bir ürperti geçirdi ve uyurken şarkı söylemeye koyuldu:

«Parla! Parla! Parla!»

Diğer ikisi onu çimdikleyerek susturmaya çalıştılar:

Şapkacı: «Tam birinci dörtlüğü bitirmek üzere idim ki Kraliçe:

«Zamanı öldürüyor o, boynu vurulsun.» diye kükremesin mi?»

Alis: «Fakat bu vahşetten başka birşey değil!» diye bağırdı.

Şapkacı, üzüntülü bir sesle devam etti:

«O, hiçbir zaman benim istediğimi yapmamıştır.
Şimdi benim için saat her zaman beşten ibarettir.»

Alis, aniden işi kavrayarak: «Çayın daima hazır
bulunuşu demek bu yüzden.» diye sordu.

Mart Tavşanı:

«Evet, bu yüzden, dedi. Her an bizim için çay
vakti sayılır. Çay takımlarını hiçbir vakit sofradan
kaldırmayız.» diye içini çekti.

Alis: «Öyleyse, siz durmadan masanın etrafında
dönüp duruyorsunuz.» dedi.

Şapkacı: «Tam konunun üstüne bastınız. Bu
masadaki çay takımlarını döne döne bütün bütün
kullanmışız.» dedi.

Alis: «İyi güzel ama hareket ettiğiniz yere tekrar
gelirseniz ne olur?» diye sordu.

Mart Tavşanı, esneyerek onun sözünü kesti:

«Sen Şimdi konu mu deęiŐtirirsek demek istiyorsun? Bende çok var yle Şeylerden. Bu genç kızın bize bir hikâye anlatmasını teklif ediyorum.»

Alis, biraz heyecanlı: «Olmaz, ben hikâye falan bilmem ki.» dedi.

Bu sefer hepsi birden:

«O halde tarla faresi anlatsın bize bir hikâye!» diye haykırdılar. «Hey! Tarla Faresi, uyan bakalım!»

Sonra onu can yakarcasına imdiklemeye başladılar.

Tarla faresi yavaşça gözlerini açtı.

Zayıf ve boğuk bir sesle: «Ben uyumuyorum ki...” dedi. “Szlerinizden hiçbirini kaçırmadım ben.»

Mart Tavşanı: «Bir hikâye anlatın bize.» dedi.

Alis: «Ah, evet, ben de bir hikâye anlatmanızı rica ederim.» dedi. Şapkacı: «Hikye anlatacaksanız, çabuk

anlatın. Çünkü bu gidişle daha hikâyenin yarısında tekrar uyuyacaksınız!»

Tarla faresi, hızlı bir şekilde hikâyesini anlatmaya başladı: «Zamanın birinde Elsie, Zacie ve Tillie adlı üç kız kardeş varmış. Bunlar bir kuyunun dibinde yaşıyorlar...»

Yeme ve içme konusunda çok iştahlı olan Alis:

«Peki, ne yiyip ne içiyorlarmış bunlar?» diye sordu.

Tarla Faresi, bir iki dakika düşündükten sonra:

«Oğul otu yiyorlarmış.» dedi.

Alis: «Mümkün değil bu, çünkü hasta olurlardı sonra.» dedi.

Tarla faresi: «Zaten çok hastaydı onlar.» dedi.

Alis, bu tuhaf yaratıkları hayalinde canlandırmaya çalıştı, fakat çok olağanüstü buldu.

Sonra sorusuna devam etti:

«Peki, neden kuyunun dibinde yaşıyormuş bunlar?»

Mart Tavşanı, Alis'e: «Biraz daha çay ister misiniz?» diye sordu.

Alis, kısık bir sesle: «Çok içtim, yeter artık.» dedi.

Şapkacı: «Siz biraz daha çay içemem demek istiyorsunuz, oysaki çok içmek hiçbir şey içmemekten daha kolaydır.»

Alis: «Size fikrinizi soran olmadı.» dedi.

Şapkacı, zafer kazanmış bir eda ile:

«Kimsenin işine karışan oldu mu?» diye sordu.

Alis, buna cevap vermedi. Kendisine çay koydu ve bir dilim reçelli, tereyağlı ekmek dilimi alarak Tarla Faresine döndü ve sordu:

«Neden yaşıyormuş onlar kuyunun dibinde?»

Bu soru üzerine Tarla Faresi, bir iki dakika daha düşündü ve sonra:

«Onların yaşadığı kuyu bir oğul otu kuyusuydu.» dedi.

Alis, kızdı: «Böyle şey olmaz.» dedi.

Fakat Şapkacı ile Mart Tavşanı: «Yeter! Yeter!» diye bağırdılar.

Tarla faresi ise heyecansız bir sesle:

«Eğer nazik olmamakta direnirseniz hikâyenin sonunu siz anlatın.» dedi.

Alis, alçak gönüllü bir şekilde: “Hayır, devam edin.” dedi.

“Artık hikâyenizi kesmeyeceğim. Kim bilir belki de böyle bir kuyu vardır.”

Tarla faresi kızgın bir sesle: «Elbette var böyle bir kuyu.» dedi. Sonra da devam etti: «Ve bu üç kız kardeş çekmeyi öğrenmişler, anlıyor musunuz?»

Alis, vaadini unutarak: «Ne çekmeyi, ne çekmeyi?» diye sordu.

Tarla Faresi, tereddütsüzce: «Oğul otu.» dedi.

Şapkacı: «Ben temiz bir çay bardağı istiyorum.» dedi.

“Haydi, hepiniz yerlerinizi değiştirin.»

Sonra ayağa kalktı. Onun arkasından Tarla Faresi kalktı; Mart Tavşanı Tarla Faresinin yerine kuruldu; Alis ise isteksizce Mart Tavşanının yerine geçti. Bu işte kazanan sadece Şapkacı olmuştu; en çok kaybeden de Alis olmuştu. Çünkü Mart tavşanı süt kabını çay tabağına devirmişti. Alis sözlerinin tarla faresini gücendireceğinden çok korkuyordu. Bunun için utangaç ve çekingen bir şekilde:

«Fakat anlamıyorum, onlar nereden oğul otu çekiyorlarmış?» diye sordu.

Şapkacı: «Bir su kuyusundan su çektiğiniz gibi bir oğul otu kuyusundan da oğul otu çekersiniz elbette. Ne aptal şey!» dedi.

Alis, bu son azarlamayı anlamazlıktan gelerek tarla faresine sordu:

«Onlar oradaki yaşayışlarından memnun mu imişler?»

Tarla Faresi: «Evet oradan çok memnunmuşlar.» dedi.

Tarla Faresi, hikâyesine devam etmezlik yapmadı. Esneyerek ve gözlerini ovuşturarak: «Onlar kuyudan çekmeyi öğrenmişler, orada her türlü şey çekiyorlarmış. Bu şeyler de hep S harfiyle başlayan cinstenmiş.» dedi.

Alis: «Bu da neden?» diye sordu.

Mart Tavşanı: «Neden olmasın?» dedi.

Alis, sustu.

Bu sırada ise tarla faresi, ufak bir şekerleme kestirmek üzere gözlerini yummuştu.

Şapkacı, uyandırmak için onu çimdikledi ve aynı zamanda şöyle cevap verdi: «S... ile başlayan şeyler arasında sakallar, samanlıklar, salçalar, sürahiler ve sıfırlar çekiyormuş.»

«Siz hiç kuyudan bir sıfır çekildiğini gördünüz mü?»

Alis, cevap vererek: «Böyle birşey görmedim hiç.» dedi.

Şapkacı: «Öyle ise susunuz!» dedi.

Alis, bu kadar hakarete artık dayanamadı. Büyük bir tiksinti duyarak yerinden kalktı ve gitmeye davrandı. Tarla Faresi gözle kaş arasında uyumuştı, diğer ikisi de onun gidişinin farkına varmadılar. Belki kendisini yine çağırırlar diye iki üç kere dönüp arkasına baktı, fakat onlar bu sırada tarla faresini çaydanlığın içine tıkmaya uğraşıyorlardı.

Alis onların yanında ayrılıp ormana doğru ilerlerken «Bir daha buraya uğrarsam, iki olsun.» diye düşünüyordu.

«Bu çay ömrümde gördüğüm en saçma ve en aptalca bir şeydi...»

Bu sırada karşısına dikilen ağaca dikkat edince bunun gövdesinde küçük bir kapı gördü: “Çok ilginç bir şey” diye söylendi.

“Fakat bugün enteresan olmayan ne var ki... Hemen gireceğim içeri.»

Sonra içeriye girdi.

Yine o büyük holde, Kristal masanın yanında bulunuyordu.

«Dikkatli ve tedbirli hareket etmeliyim.» diye düşündü.

İlk önce küçük altın anahtarı aldı ve bahçeye giden kapıyı açtı. Sonra mantardan ısırdı. Bir parçasını

cebinde saklamıştı ve otuz santimetrelik bir boy sahibi oldu. Koridoru geçti ve birdenbire kendisini çiçek yığınları ve serin pınarlar arasında buldu.

KRALİÇENİN HUZURUNDA CROQUET PARTİSİ

Alis'in girdiği bahçenin giriş kısmında büyük bir gül ağacı vardı. Güller beyazdı, fakat bahçivanlar onları kırmızıya boyamaya uğraşıyorlardı. Alis bu işi pek garip buldu. Bunları seyretmek üzere ilerledi ve bunlardan birinin şöyle dediğini duydu:

«Dikkat, Beş! Üzerine boya sıçratıp durma.»

Beş üzüntülü bir sesle: «Benim suçum değil bu, Yedi bana dirseğiyle çarptı.» dedi.

Merdivende bulunan Yedi, gözlerini işinden ayırdı.

Sonra da: «Çok güzel Beş. Suçlarını hep başkasının üzerine atmak gerek.»

Beş: «Sussanız iyi olacak. Bugün Kraliçenin boynunuzu vurdurmak için bahane beklediğini duydum.» dedi.

İlk konuşan: «Peki ama hangi sebepten?» diye sordu.

Yedi: «Bu sizin üzerinize gerekli değil. İki!» dedi.

Beş: «Evet, dedi, bu onun başının altından çıkmış bir iş. Kendisine söyleyeyim de işitsin. Çünkü bugün adi soğan yerine mutfağa lale soğanları götürmüş.»

Yedi fırçasını havaya fırlattı:

«Vallahi de billahi de baştanbaşa yalan.» diye bağırdı.

O anda gözleri Alis'e takılmıştı. Birdenbire sakinleşti. Ötekiler yaklaştılar ve hepsi yerlere kadar eğilerek onu selamladılar.

Alis biraz utangaç bir şekilde:

«Lütfen söyler misiniz bana bu gülleri neden boyuyorsunuz?» diye sordu.

Beş ile Yedi ona hiçbir cevap vermediler ve İkiye baktılar. Sonuncu alçak sesle açıkladı:

«Şunun için Küçük Bayan! Burada bir kırmızı gülfidanı olması gerekiyordu, fakat yanlışlıkla onun yerine beyaz bir gülfidanı diktik. Eğer Kraliçe bunu görürse hepimizin kellesi gider. O gelmeden önce biz de acele ile...»

İşte o anda bahçeyi gözetlemekte olan Beş korku ile bağırdı.

«Kraliçe geliyor! Kraliçe geliyor!»

Üç bahçıvan hemen kendilerini yüzükoyun yere attılar. Bir ayak sesi duyuldu ve Alis Kraliçeyi görmeye hazırlandı.

Kafilenin başında ellerinde sopa olduğu halde on asker ilerliyordu. Onlar da bahçıvanlar gibi göğüslerinden dizlerine kadar inen kocaman iskambil kâğıdından elbiseler giymişlerdi. Onların arkasından elmaslara gömülmüş saraylı kadınlar ve erkekler geliyordu. Onlar da askerler gibi uygun adımla ve ikişerli sıralar halinde yürüyorlardı. Onlardan sonra da Kral ailesinin çocukları ilerlemekteydi. İkişerli sıralarla el ele tutuşmuş oldukları halde oynayarak sıçrayarak neşeli bir halde geçmekteydiler. Göğüslerinde kalp şeklinde birer pırlanta vardı. Alis davetliler arasında beyaz tavşanı tanıdı. Sinirli bir şekilde konuşuyor ve ötekilerin söylediği her şeye gülüyordu. Alis'e hiç aldırış etmeden yanından geçti. Bunların arkasından pembe kadifeden bir yastık üzerinde krallık tacını

taşımakta olan saray kâhyası ve onun arkasından Kralla, Kraliçe gelmekteydi.

Alis kendisinin de üç bahçıvan gibi yüzükoyun yere kapanıp kapanmaması gerektiğini düşündü. Acaba bir merasim sırasında böyle gereklilik var mıydı?

Kendi kendine: «Fakat herkes yüzükoyun yere kapandıktan sonra törenin ne anlamı kalır? Onları seyredecek hiç kimse kalmazdı ki ortada.»

Sonra ayakta durarak bekledi. Kfile tam onun önünden geçerken durup hepsi ona baktı.

Kraliçe sert bir sesle : «Bu da kimdir?» dedi.

Doğrudan saray kâhyasına sormuştu, fakat o cevap olarak sadece onu selamlamış ve gülmüştü.

Kraliçe öfke ile başını sallayarak: «Aptal!» dedi ve Alis'e dönerek:

«Adın ne senin, çocuk?» diye sordu.

Alis son derece nazik ve terbiyeli: «Benim adım Alis, Majeste!» dedi ve sonra şöyle düşündü:

«Bunların hepsi iskambil kâğıdı destesinden başka bir şey değil. Neden korkayım bunlardan ben!»

Kraliçe, bundan sonra, gülfidanının altında hâlâ yüzükoyun yatmakta olan üç bahçıvanı parmağıyla göstererek: «Peki, şunlar da kim?» diye sordu.

Onları tanımamasını çok görmemeliydi. Çünkü hepsinin sırtı dönüktü kendisine iskambil kâğıtlarının arkaları da boş ve dümdüz olduğundan, onların, bahçıvan mı yoksa asker mi, saraylı mı, yoksa kendi çocukları mı olduğunu elbette anlayamazdı.

Alis, kendi cesaretine şaşarak:

«Ne bileyim ben? Beni ilgilendirmez onlar.» dedi.

Kraliçe öfkeden kıpkırmızı kesildi ve ona kızgın bir bakışla baktıktan sonra çığlık halinde bağırdı:

«Kellesi kesilsin! Kellesi kesilsin!»

Alis, cesaret dolu bir sesle: «Ne saçma şey!» dedi.

Kraliçe sustu.

Kral onun koluna girdi ve yavaşça:

«Güzelim bırak Allah aşkına. Baksana bir çocuk o.» dedi.

Kraliçe, gazaba gelmiş olduğu halde uzaklaştı.

Sonra saray kâhyasına: «Şunları tersine çeviriniz!» dedi.

Saray uşağı hepsini çevirdi.

Kraliçe korkunç bir sesle: «Ayağa kalkın!» diye haykırdı.

Üç bahçıvan ayağa fırladılar ve Kralı, Kraliçeyi, Kralın çocuklarını ve geri kalanları selamlamaya başladılar.

Kraliçe: “Yeter!” diye bağırdı.

“Başımı döndürdünüz.”

Sonra gülfidanına dönerek: «Ne yapıyordunuz burada?» diye sordu.

İki, yere çökerek yalvaran bir sesle: «Şey yapmaya çalışıyorduk Majeste.» dedi.

Bu süre içinde gülleri gözden geçiren Kraliçe: «Görüyorum” dedi. Bunların da kelleleri kesilsin!»

Sonra kraliçe ve yanındakiler yürüyüşüne devam etti. Alis’in arkasına koşup saklanan bahçıvanları idam etmek üzere geriye sadece üç asker kalmıştı.

Alis: «Onların başını kesemezsiniz.» dedi ve onları oradaki kocaman bir küpün içine sakladı. Onları birkaç dakika arayıp bulamayan askerler, kafiyele yetişmek için sakin bir şekilde uzaklaştılar.

Kraliçe: «Kestiniz mi onların başını?» diye bağırdı.

Üç asker hep birden: «Onların boynu vurulmuştur güzeller güzeli Kraliçemiz.» diye cevap verdiler.

Kraliçe: «Çok iyi! Croquet oynamasını bilir misiniz?» dedi.

Askerler, cevap vermediler ve sanki bu soru Alis'e sorulmuş gibi onun yüzüne baktılar.

Alis: «Evet!» diye bağırdı.

Kraliçe: «O halde! Hadi marş ileri!» diye kükredi.

Alis, acaba neler olacak diye merakla düşünerek kafilenin ardından yürüdü.

Yanında bir ses yavaşça ona: «Çok... Çok güzel bugün hava!» diye fısıldadı.

Yanında beyaz tavşanın yürüdüğünü ve kendisine endişe ile baktığını gördü.

Alis: «Çok güzel... Düşes nerede?» dedi.

Tavşan hafif sesle: «Şşşşt!» diye uyardı ve bunu söylerken arkaya üst üste birkaç bakış fırlattı. Sonra ayaklarının ucuna kalkarak ağzını Alis'in kulağına yaklaştırdı:

«İdama mahkûm edildi O!» dedi.

Alis: «Sebep neydi?» diye sordu.

Tavşan: «Çok yazık mı dediniz?» diye sordu.

Alis: «Hayır, öyle demedim. Hangi sebepten dedim?» dedi.

Tavşan: «Kraliçeyi tokatladı O.» diye söze başlamıştı ki, Alis kahkahalarla güldü.

Tavşan korkuya kapılarak: «Yalvarıyorum sana ne olur sus. Kraliçe bizi duyabilir... Düşes davete geç kalmıştı, Kraliçe ona dedi ki...»

Kraliçe bağırdı: «Haydi yerlerinize!»

Bunun üzerine bütün davetliler düşüp kalkarak türlü yönlere koşarak dağılmaya başladılar. Bir dakikadan daha az bir zaman içinde herkes alacağı yeri almış bulunuyordu; oyun başlamıştı.

Alis, bütün hayatında böyle garip bir oyun sahası görmemişti. Her yan tekerlek izleriyle ve böğürtlen

dikenleriyle doluydu. Toplar canlı kirpilerden ibaretti. Oyun sopaları da canlı balıkçıl kuşlarından...

Alis, ilk önce balıkçıl kuşunu tutmakta güçlük çekti. Sonra hayvanın vücudunu koltuğunun altına alıp bacaklarını aşağı sarkıtmak suretiyle onu rahatça tutabildi. Fakat hayvanın boynunu getirip de başıyla kirpiye bir vuruş vurmak isteyince, hayvan boynunu büktü ve ona öyle şaşkın bir bakışla baktı ki, Alis kahkaha ile gülmekten kendini alamadı. Sonra, topa vurmak üzere hayvanın başını eğdiği zaman da kirpi kendiliğinden tortop olarak bir top gibi yuvarlanmaya başladı. Bunun son derece güç bir oyun olduğunu nihayet anladı.

Oyuncular, sıralarını beklemeden, rasgele oynuyordu. Durmadan çekişiyorlar ve kirpilere sahip çıkmaya çalışıyorlardı. Bunu gören Kraliçe çılgına dönmüştü. Tepinerek çığlıklar atıyor ve:

«Boynu vurulsun! Kafası kesilsin!» diye emirler yağdırıyordu.

Alis de aslında korkuyordu. Bu ana kadar Kraliçeyi sinirlendirecek bir hareketi olmamıştı, fakat er geç bu işin patlak vereceğini biliyordu.

Kendi kendine: «Peki o zaman ne yapacağım?» diye sordu.

«Burada en kolay iş baş kesmek! Bu gidişle burada canlı bir kimse kalmayacak!»

Kimselere görünmeden sıvışmanın bir çaresini ararken havada birşey gördü, önce bunun ne olduğunu anlayamadı, fakat sonra bir gülümseyişi hatırladı ve «Chester kedisinin ta kendisi.” diye söylendi.”

“Hiç olmazsa şimdi konuşabileceğim birisi var!» dedi sonra.

O tam söze başlamak üzere idi ki, kedi lafı onun ağzından alarak «Nasılsın?» dedi.

Alis, tatlı bir gülümsemeden sonra kedinin gözleri de belirsin diye bekledi: «Kulakları, hiç olmazsa bunlardan bir tanesi meydana çıkmadan konuşmaya kalkışmak faydasız.» dedi.

Tam da bu anda, kedinin bütün başı gözüktü ve Alis balıkçıl kuşunu yere bırakarak oyunu terk etti, kendisini dinleyecek birini bulduğuna o kadar sevinmişti ki...

Kedi, orada olmasının çok fark edildiğini anlamış olmalı ki, her tarafını göstermiyordu.

Alis, şikâyetli bir sesle: «Ben hiç mi hiç sevmiyorum bu oyunu.» dedi.

“Sürekli çekişiyorlar, ne söyledikleri anlaşılıyor. Hiç biri Croquet oyununun kurallarını bilmediği gibi, bu kuralların varlığından bile habersiz... Hele şu canlı şeylerle bu oyunu oynamak bilerseniz ne kadar yorucu.»

Kedi, alçak sesle: «Kraliçeyi seviyor musunuz?» diye sordu.

Alis: «Asla! O öyle...»

Aman Allah'ım! O da ne? Kraliçenin tam bu anda arkasında dikilerek kendisini dinlemekte olduğunu gördü.

«Çırpınıyor ki, oyunu kazanmak için.» diye devam etti.

Kraliçe gülümseyerek uzaklaştı.

Kral, Alis'e yaklaşarak: «Kiminle konuşuyorsunuz?» diye sordu ve merakla kediyi gözden geçirdi.

Alis: «Dostlarımdan biriyle, Chester kedisiyle. İzin verirseniz onu sizinle tanıştırayım?»

Kral: «Hoşlanmam böyle şeylerden. Fakat isterse gelip elimi öpebilir.»

Kedi: «İstemem.» diye cevap verdi.

Kral: «Küstahlaşma şimdi. Hem böyle bakma bana!»

Bunları söyleyerek Alis'in arkasına saklandı.

Alis: «Bir kedi, bir krala bakabilir, dedi. Ben bunu bir kitapta okumuştum.»

Kral ciddi bir sesle: «Bunu buradan defetsinler!» dedi

Sonra oradan geçmekte olan Kraliçeye seslendi:

«Güzel Kraliçem. Şu kedinin ortadan kaldırılmasını istiyorum.»

Kraliçenin büyük, küçük bütün güçlükleri ortadan kaldırmak için sadece bir tek çaresi vardı, ona dikkat bile etmeksizin:

«Başı kesilsin!» diye emretti.

Kral: «Celladı ben kendim bulup getireceğim.» dedi.

Sonra hızla oradan uzaklaştı.

Alis, oyunun nasıl biteceğini çok merak ediyordu. Kraliçenin öfkeyle bağırıp çağırdığını duydu. Üç oyuncu yanlış oynadıkları için ölüme mahkûm edilmişti.

Oyun alanında öyle bir karışıklık hüküm sürüyordu ki, Alis oyun sırasının kendine gelip gelmediğini anlayacak halde değildi. Kendi kirpisini aramaya başladı. Kendi oyun arkadaşlarıyla neredeyse gırtlak gırtlığa gelecekti. Kendi balıkçılı bahçenin diğer tarafında boşu boşuna bir ağaca uçup konmaya çalışıyordu. Gidip balıkçılına tuttu. Kavga ve çekişme bitmişti. Fakat kirpiler ortadan kaybolmuştu.

Alis: «Çok kötü bu.» dedi ve sonra kaçmaması için kendi balıkçılına kolunun altında sıkıca tuttu ve dostuyla konuşmak için döndü.

Chester Kedisinin çevresini büyük bir kalabalığın sardığını görünce şaşırıp kaldı. Kral, kraliçe ve cellat çekişiyor ve hepsi birden konuşuyordu. Geri kalan

kalabalık susuyor ve bu durumdan hoşlanmadıkları görölüyordu. Alis çıkageldi ve hakem olarak kabul edildi. Üçü de onu hakem olarak kabul etmişti. Fakat üçü de birden konuştukları için Alis, hiçbir şey anlamıyordu. Celladın ifadesine göre hiçbir gövdeye bağlı olmayan bir baş kesilemezdi, şimdiye kadar böyle birşey yapılmamıştı ve kendisi de böyle birşey yapacak halde değildi.

Kralın dediğine göre ise bir başa sahip olan herkes bu baştan ayrılabilirdi, bu şekilde de saçma sapan şeyler söylemek imkânını bulamazdı.

Kraliçe ise şöyle diyordu: “Eğer şu anda bu iş halledilemeyecek olursa, bütün burada bulunanların kellesi kesilecektir.”

Onu dinleyenlerin yüzlerindeki endişeli hal burada kaynaklanıyordu.

Alis, sadece: «Kedi Düşes’e aittir. Ne yapılacağını ona sormak gerektir.» dedi.

Kraliçe cellada: «Düşes, cezaevindedir, gidin getirin onu!» diye emretti.

Cellat bir ok gibi oradan uzaklaştı. Kedinin başı yavaşça silinip kaybolmaya başlamıştı. Cellat düşesle dönüp geldiği zamansa tamamen ortadan kaybolmuştu. Kralla cellat onu aramaya koyuldular, geri kalanlar da Croquet oynamak için uzaklaştılar.

DANA BAŞLI KAPLUMBAĞANIN HİKÂYESİ

Alis'in yanına gelen Düşes onun koluna girerek:
«Benim sevgili eski dostum. Sizi tekrar gördüğüm için
ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.»

Alis, Düşesi tekrar sapaşğlam gördüğü için pek memnundu. Mutfakta ilk rastlaştıkları zaman öyle asık suratlı ve huysuz oluşunun biberden ileri geldiğine kendi kendini kandırdı.

Alis: «Ben Düşes olursam mutfağıma biberin zerresini sokmayacağım. Çorba bibersiz de olabilir. Belki de insanların huylarını şiddetli yapan bu biberdir.» diye düşündü. Bu düşünce hoşuna çok gitmişti.

“Sirke yemek insanları ekşi suratlı yapar, papatya kederli yapar; keşke büyükler bunu bilselerdi; şekerleme dağıtmakta o kadar cimri davranmazlardı.”

Düşes'in orada olduğunu unutmuş gitmişti, onun sesini duyunca yerinden sıçradı.

«Birşey düşünüyorsunuz siz dostum, onun için bana cevap vermeyi de unuttunuz. Durunuz hele bakayım, pek hatırlamıyorum nedir bunun anlamı, fakat bir dakikaya kadar bulacağım.»

Alis: «Bunun hiçbir anlamı olamaz.» dedi.

Düşes: «Bakın hele şuna! Her şeyin bir anlamı vardır, yalnız onu bulmak için biraz çaba harcamanız gerekir.»

Bunu söylediği sırada daha çok Alis'e sokuluyordu. Bu sululuk küçük kızın hiç de hoşuna gitmedi.

Çünkü ilk önce Düşes son derece çirkindi, ikincisi de çirkin bir şekilde sivrilmiş çenesini gittikçe artan bir şiddetle omuzlarına gömmekteydi. Fakat her şeye rağmen terbiyeden ve nezaketten ayrılmamak için bu münasebetsizliğe bütün gücüyle dayanmaya çalışıyordu.

Alis, birşey söyleyebilmek için:

«Oyun tekrar başlıyor galiba!» dedi.

Düşes: «Evet buldum. Bunun anlamı... Ah! Dünyayı döndüren aşktır, aşk.»

Alis: «Birisinin dediğine göre, insan aşık olunca keçileri kaçırmış.» diye mırıldandı.

Düşes: «Evet bu da tam o anlama gelir.»

Sonra çenesini biraz daha Alis'in omzuna gömerek: «Bunun anlamı da şudur: Cümlelerin anlamına dikkat ediniz, kelimeler kendiliğinden düzene gireceklerdir.»

Alis: «Her şeye aşkı karıştırmaktan ne kadar hoşlanıyor.» diye düşündü.

Düşes biraz sustuktan sonra: «Size böyle sokuluşumun anlamını her halde kendi kendinize merak etmişsinizdir. Çünkü balıkçıl kuşunuzun huyunu bilmiyorum. Denemeli mi?» diye sordu.

Alis denemeyi istemediğinden: «Sizi gagalayabilir!» dedi.

Düşes: «Çok doğru!» dedi.

«Balıkçıl kuşlar ve kartal bizleri gagalar. Bunun anlamı da şudur: Aynı tüyü taşıyan kuşlar her zaman bir araya gelirler.»

Alis: «Fakat hardal bir kuş değildir ki...»

Düşes: «Evet, çok doğru, dedi. Sizin olayları açıklamakta ne kadar büyük bir zekanız var!»

Alis: «Onun bir maden olduğunu sanıyorum.» dedi.

Her zaman Alis'in söylediklerini onaylamaya hazır olan Düşes şöyle dedi:

«Evet, doğru! Bir madendir o, buraya yakın bir yerde büyük bir hardal madeni var. Yani bunun anlamı da şudur: Bir üzüntü beni ne kadar çok üzerine sizi de o kadar az...»

Son söylenen sözü duymamış olan Alis:

«Evet biliyorum. Bir bitkidir o. Evet, inanmayacaksınız ama, o bir bitkidir...»

Düşes: “Haklısınız. Bunun anlamı şudur: Göründüğünüz gibi olunuz. Daha sade ve basit bir şekilde açıklamamı ister misiniz? Olduğunuzu sandığınız gibi olunuz. Daha açık ve basit söyleyeyim; kendinizi başkasının bildiğinden başka türlü sanmayınız.»

Alis, pek terbiyeli bir sesle: «Ben öyle sanıyorum ki, bütün bu söylediklerinizi yazsanız daha iyi anlayacağım. Söylediklerinizi takip edemiyorum.»

Düşes: «Bunlar bu konuda söylemek istediğim şeylerin yanında deveye kulak kalır.» dedi.

Alis, çabuk bir şekilde: «Rica ederim, uzun ve edebi ifadelerle konuşma zahmetine katlanmayınız.» dedi.

Düşes: «Ama olmaz ki! Ben zahmetten kaçınmam. Şimdiye kadar bütün söylediklerimi size armağan ediyorum.» dedi.

Alis: «Anlamsız bir armağan!” diye düşündü.

“İyi ki hiç kimse yılbaşı hediyesi olarak böyle şeyler vermeyi aklına getirmiyor!»

Fakat bu düşüncesini yüksek sesle söylememek için dişini sıktı. Düşes, çenesinin sivri ucu ile yeni bir darbe indirerek:

«Ne düşünüyorsunuz yine?» diye sordu.

Alis, havaya bakarak: «Düşünmek özgürlüğüne sahibim ben!» dedi.

Düşes: «Tamam. Siz düşünmek hakkına sahip olduğunuz gibi domuzlar da çalışmak hakkına sahip midir?»

Fakat tam bu sırada, Alis’in şaşkınlığı arasında, Düşes’in vücudu zangır zangır titremeye başlamıştı ve

gözlerini kaldırdı. Kraliçe kollarını kavuşturmuş ve gözlerinden şimşekler saçarak onların karşısında duruyordu.

Düşes, hafif bir sesle: «Çok güzel bir gün, Kraliçe efendimiz.» dedi.

Kraliçe, ayaklarını yere vurarak: «Size son kez söylüyorum. Hemen şimdi kaybolup gitmezseniz, başınız kaybolacaktır. İkisinden birini seçiniz!» dedi.

Düşes hemen seçimini yaptı ve yıldırım hızıyla ortadan kayboldu.

Kraliçe, Alis'e: «Haydi, siz de oyuna dönün!» dedi.

Alis, bir kelime bile söylemeye cesaret edemeyerek kraliçeyi oyun sahasına kadar takip etti.

Davetliler, kraliçenin yokluğundan faydalanarak gölgeye çekilmişlerdi. Onun geldiğini görür görmez hepsi balıkçıllarının başına toplandılar. Kraliçe, bir

dakika gecikmenin hayatlarına mal olacağını onlara öğrettiği için memnundu.

Oyun devam ederken kraliçe, oyuncularla hır çıkarmaktan bir dakika geri kalmamış ve durmadan: «Kellesi kesilsin! Boynu vurulsun!» diye bağırıp çağırmişti.

Yaklaşık yarım saat içinde bütün oyuncular temizlenmiş ve sona kalanlar da Kral, Kraliçe ve Alis hariç iki askerin ortasında idam sehпасına götürölmek üzere hazır bulunuyordu. En sonunda Kraliçe soluk soluğa Alis'in yanına geldi ve:

«Dana başlı kaplumbağayı gördünüz mü?» diye sordu.

Alis: «Hayır, dedi. Ben bir kaplumbağanın dana başlı olabileceğini bilmiyordum.»

Kraliçe: «Bir kaplumbağa çorbası yapmak için ne gerekir?» diye sordu.

Alis: «Bilmiyorum.» dedi.

Kraliçe: «Geliniz. O Şimdi size hikâyesini anlatacak.»

Onlar uzaklaŐırken, Kral idam mahkûmlarına alçak sesle:

«Hepinizi affettim.» dedi.

Alis: «İŞte iyi bir kral!» diye söylendi.

Çünkü Kraliçenin yağmur gibi yağdırdığı idam emirlerinden dolayı son derece üzgündü.

Bir süre sonra, Kraliçe ile birlikte kumsalda uzanıp uyumuş olan bir akbabanın yanına vardılar.

Kraliçe: «Kalk, tembel!» dedi.

“Şu küçük hanımı dana başlı kaplumbağanın yanına götür de ona hikâyesini anlatsın. Ben de gidip bakayım ölüme mahkûm edilenlerin kelleleri kesildi mi?»

Kraliçe Alis'i Akbaba ile baş başa bırakarak uzaklaştı. Bu tuhaf hayvan Alis'e hiç de güven duygusu vermiyordu. Fakat onun Kraliçeden korktuğu için kendisine bir kötülük yapamayacağını düşündü. Sonra bekledi. Akbaba, doğrularak gözlerini ovuşturdu ve Kraliçe gözden kaybolunca alaya başladı:

«Aptal şey!» dedi.

Alis: «Kim?» diye sordu.

Akbaba: «Kraliçe! Kim olacak? Bütün olaylar onun hayalinde meydana gelir. Şimdiye kadar ölüme mahkûm edilenlerden hiçbiri idam edilmemiştir. Geliniz!»

Alis, yavaşça onun arkasından giderek:

«Burada herkes «geliniz» diyor, diye düşündü, hayatımda ilk defa, böyle emirler duyuyorum ve böyle emirlere boyun eğiyorum.»

Bir süre sonra dana başlı kaplumbağayı gördüler. Tek başına ve kederli bir şekilde bir kayanın üzerinde duruyordu. Alis yaklaşınca onun ah-vah ederek acı bir şekilde iç çektiğini gördü. Onun bu haline çok üzüldü.

Alis: «Nedir onun derdi?» diye sordu.

Akbaba ise Kraliçe hakkında sorulmuş gibi şöyle cevap verdi:

«Olaylar ancak onun hayalinde geçer, onun aklı yoktur. Geliniz!»

Sonra kaplumbağanın yanına gittiler. Kaplumbağa gözyaşlarıyla dolu kocaman gözleriyle onlara baktı, fakat hiçbir şey söylemedi.

Akbaba: «Şu küçük bayan sizin derdinizi dinlemeye geldi.» dedi.

Kaplumbağa hoş bir sesle: «Peki, anlatayım. Her ikiniz de oturun ve dinleyin. Ben bitirmedikçe bir tek şey sormayın ve bir şey söylemeyin.»

Sonra hep birlikte oturdular, bir sessizlik oldu.

Alis: «Hikâyesine başlamadan nasıl bitirebileceğini aklım almıyor.» diye söylendi.

Fakat yine de onun anlatmasını sabırla bekledi.

Dana başlı kaplumbağa sonunda derin bir şekilde içini çekerek anlatmaya başladı:

«Zamanında ben de gerçek bir kaplumbağaydım.» dedi.

Bu sözlerden sonra sadece akbabanın çıkardığı garip bir ses ve kaplumbağanın hıçkırıklarıyla bozulan bir sessizlik başladı.

Alis: «Çok teşekkür ederim sayın bayan, hikâyeniz gerçekten ilginçmiş.» deyip kalkmak istedi.

Fakat belki bir şeyler olur diye yerinden kımıldamamaya karar verdi. Dana başlı kaplumbağa kesik kesik hıçkırarak: «Küçükken denizde okula giderdik.» diye anlatmaya başladı.

«Bayan öğretmen yaşlı bir kaplumbağa idi. Ona Tiran derdik.»

Alis: «Neden Tiran derdiniz ona?» diye sordu.

Kaplumbağa kızgınlıkla: «Ona Tiran diyorduk, çünkü bizi sınıfa kapatıp zorla ders veriyordu, siz gerçekten aptalsınız!» diye cevap verdi.

Akbaba da: «Bu kadar sudan sorular sormaya gerçekten utanmalısınız!» diyerek onu destekledi.

Her ikisi de utancından yerlere girmek isteyen zavallı Alis'e sessizce baktılar.

Sonunda Akbaba, Kaplumbağaya: «Haydi benim ihtiyar dostum, dedi. Öldürmeyelim bütün günümüzü bu kaya üzerinde.» dedi.

Sonra şu sözlerle konuşmasına devam etti: «Haydi, biraz da şu sizin inanmadığınız denizdeki okulu gidip görelim.»

Alis, onun sözünü keserek: «Ben asla böyle birşey demedim.» dedi.

Kaplumbağa: «Evet, inkâr etmeyin, öyle dediniz.» diye ısrar etti...

Akbaba: «Susunuz!» diye kaplumbağayı destekledi.

Kaplumbağa: «Biz mükemmel bir eğitim görüyorduk. Her gün okula gidiyorduk.»

Alis: “Ben de her gün gidiyordum okula, dedi. O kadar da böbürlenmeyin bunun için.»

Kaplumbağa endişeli bir şekilde: «Peki eğlenceli şeyler de öğrenir miydiniz?» diye sordu.

Alis: «Evet. Yabancı dillerle, müzik de öğreniyorduk.»

Kaplumbağa: «Ya yıkayıp temizleme?» diye sordu.

Alis, kızgın bir şekilde: «Elbette öğreniyorduk.» dedi.

Kaplumbağa, büyük bir teselli verme havasıyla:
«Öyle de okul mu olurmuş sanki?» dedi.

“Bizim okulda yabancı dil, müzik ve yıkayıp temizleme öğretiliyordu.»

Alis: «Sizin buna ihtiyacınız yok ki, dedi. Çünkü siz zaten denizin içinde yaşıyorsunuz.»

Kaplumbağa: «Benim okul araçlarım yoktu, derslerim çok basit şeylerden ibaretti.»

Alis: «Peki neydi onlar?» diye merakla sordu.

Kaplumbağa: «İlk önce gülmeyi ve işaretle konuşmayı öğrendim. Sonra aritmetiğin diğer dallarını öğrenmeye çalıştım: Hırs, eğlence, çirkinleştirme ve alay gibi dersler.»

Alis: «Ben hiçbir vakit çirkinleştirme diye bir ders duymadım. Bu da ne biçim şey Allah aşkına?» diye atıldı.

Akbaba şaşkınlığını göstermek üzere iki pençesini de havaya kaldırdı:

«Siz hiç duymadınız mı şimdiye kadar çirkinleştirme sözünü?» diye bağırdı.

«Güzelleştirme nedir elbette bilirsiniz?» dedi.

Alis: «Evet. Bu birşeyi daha güzel bir hale getirmek için çalışmaktır.»

Akbaba konuşmaya devam ederek: «O halde, çirkinleştirmek ne demektir bilmezsiniz, siz bir aptalsınız.»

Alis, bundan sonra artık soru sormaya cesaret edemedi. Dana başlı kaplumbağaya döndü:

«Başka ne gibi şeyler öğreniyordunuz okulda?» diye sordu.

«Derslerimiz arasında eski ve yeni sırlarla Okyanus bilimleri ve sonra yavaş konuşma sanatı da vardı. Hocamız bir deniz yılan balığıydı, haftada bir

dersi vardı. Bize çekilme ve helezon halinde kaybolma sanatını öğretilirdi.»

Alis: «Ne biçim şey bu?» diye sordu.

Kaplumbağa: «Gösteremem ki size bunu. Kaskatıyım ben.» dedi.

Akbaba ise bunu, bütün ömrünce öğrenemedi.»

Akbaba: «Öğrenecek zaman bulamadım. Bu konuda bir hocam vardı. Bu da yaşlı bir yengeçti.»

Kaplumbağa: «Ben onu hiç görmedim, onun gülme ve gözyaşı dökme konusunda ders verdiğini duymuştum.» diye iç geçirdi.

Akbaba da içini çekerek: «Doğru söylüyorsun!» dedi.

Sonra her ikisi birden yüzlerini pençeleriyle örttüler.

Alis, konuyu değiştirmek için: «Günde kaç dersiniz vardı?» diye sordu.

Kaplumbağa: «Birinci gün on dersimiz vardı, ikinci gün dokuz, üçüncü ve dördüncü günler de böylece devam ederdi.»

Alis: «Ne kadar ilginç bir teşkilat!” diye haykırdı.

Akbaba: «Derslerin her gün böyle bir ders azalması, her gün birer ders astığımızı gösterir.» dedi.

Bu taze fikir Alis’in hayallere dalmasına sebep oldu.

«O halde, on birinci gün tatil günüydü!»

Kaplumbağa: «Elbette!» dedi.

Alis, merakla sorusuna devam etti: «Peki on ikinci gün ne yapardınız?»

Akbaba, net bir şekilde: «Yeter artık bu konu üzerinde konuştuğumuz! Şimdi ona oyunlar hakkında konuşunuz!» dedi.

ISTAKOZLARIN DANSI

Kaplumbağa derin bir Şekilde i geçirdi ve penesinin tersiyle gözlerindeki yaŐları sildi. Alis'e bakarak konuşmak istedi, fakat bir iki dakika hıçkırıklar sesini boğdu.

Akbaba: «Sanki boğazında bir kemik kalmış!» dedi.

Sonra onu tutup sarsmaya ve sırtına vurmaya başladı. Biraz zaman geçti. Kaplumbağa sakinleşti ve gözlerinden iri gözyaşı damlaları akarken sözlerine devam etti:

«Siz denizin içinde yaŐadınız mı hiç?» diye sordu.

Alis: «Elbette hayır!» dedi.

«Elbette bir ıstakozla karşı karŐıya de gelmemiŐsinizdir?»

Alis: «Ondan yedim bile...» diye başlamak istedi. Fakat birden bire toparlandı ve: «Hayır, hiç karşılaşmadım.» dedi.

«İstakozlar ne kadar güzel dans ederler bir bilseniz.»

Alis: «Hayır, bilmiyorum. Nasıl bir danstır bu?»

Akbaba: «Öncelikle denizde şöyle uzun bir sıra oluşturunuz.» dedi.

Kaplumbağa: «Dil balıklarından, kaplumbağalardan, som balıklarından meydana gelmiş iki sıra v.s...» diye bağırdı.

«Sonra meydanı dolduran denizanalarını şöyle bir süpürürsünüz.»

Akbaba: «Bu da çok zaman alır.» dedi.

Kaplumbağa: «Bir adım ileri atarsınız.»

Akbaba: «Herkesin istakozlardan bir kavalyesi vardır.» diye bağırdı.

Kaplumbağa: «Elbette, ileriye iki adım atar ve herkes kavalyesini selamlar...»

Akbaba: «İstakozların değiştirilmesi ve arkaya iki adım...»

Kaplumbağa: «Sonra şeyleri atınız...» diye devam etti.

Akbaba havaya sıçrayarak: «İstakozları...» diye haykırdı.

Kaplumbağa: «Denizin içinde atabildiğiniz kadar uzağa...» Akbaba: «Sonra onların arkalarından gidersiniz.» diye bağırıldı.

Kaplumbağa: “Denizin içinde tehlikeli bir sıçrayış yapınız.» diye böğürdü ve durduğu yerde bir sıçrayış sıçradı. Akbaba:

«İstakozunuzu bir kere daha değiştiriniz.» diye tekrar etti.

Kaplumbağa, tamamen sakin bir şekilde: «Tekrar karaya çıkınız. İşte birinci figür bitti.»

İki garip hayvan küçük delişmen kız çocukları gibi sıçrayarak gelip sessizce oturdular ve Alis'i seyretmeye başladılar.

Alis: «Bu dans, her halde pek güzel olmalıdır.» dedi.

Kaplumbağa: «Bu dansı seyretmek ister misiniz?» diye sordu.

Alis: «Elbette, bu dans beni çok sevindirir.» dedi.

Kaplumbağa, Akbabaya: «Hadi bakalım, birinci figürü yapalım, dedi. İstakozların yapacağı görevi de kendimiz yaparız. Peki, ama kim şarkı söyleyecek?»

Akbaba: «Siz! Çünkü ben şarkının sözlerini unuttum.»

Alis'in etrafında ağır aksak dansetmeye başladılar. Ona her yaklaştıklarında ayaklarına basıyorlardı. Her

ikisi de ayaklarıyla tempo tutuyorlardı. Kaplumbağa ağlamaklı bir sesle şarkı söylemeye başladı:

«Biraz daha hızlı ilerler misiniz?» diyordu.

Barbunya balığı deniz askerine...

Arkamda bir turna balığı var,

Peşimden ayrılmıyor.

Baksanıza Istakozlarla Kaplumbağalar

Nasıl da hızlı gidiyorlar.

Kumsalda bekliyorlar.

Girmek istemez misiniz dansa?

İster misiniz, ister misiniz?

İster misiniz, ister misiniz dansetmek?

Bilmezsiniz ne kadar hoş olur

Istakozlarla sarmaş dolaş olmak denizde.

Deniz askeri şöyle cevap verdi:

Çok uzak dans yeri, çok uzak!

Sevimli ter teşekkür sundu barbunya balığına

Fakat dansa katılmak istemedi.

İster misiniz, ister misiniz, ister misiniz?

İster misiniz dansetmek?”

Kabuklu arkadaşı cevap verdi:

“Ne çıkar uzak olsa.

Biliyorsunuz, denizin diğer ucunda

Başka bir kıyı vardır.

Ne kadar uzaklaşırsan İngiltere’den

O kadar yakına gelir Fransa.

Haydi, korkmayınız, sevgili denizlerim benim,

Geliniz ve giriniz dansa.

İster misiniz, istemez misiniz?

İster misiniz, istemez inisiniz dansetmek?”

Alis: «Teşekkür ederim. Çok güzel bir şarkı bu, Barbunyanın bu şarkısı çok güzel.»

Kaplumbağa: «Ah! O barbunyalar! Gördünüz mü onları hiç?»

Alis: «Elbette. Çoğu zaman sofrada...»

Fakat birdenbire kendine geldi, durakladı.

Kaplumbağa: «Ne sofrası? Nerede bulunuyor bu sofraya? Fakat onları çok görmüşseniz, nasıl yapıldıklarını da bilirsiniz.»

Alis: «Evet. Kuyrukları ağızlarına sokulur ve ekmek içiyle örtülürler.»

Kaplumbağa: «Ekmek içi olur mu hiç? Onlar deniz suyu ile örtülüdürler. Fakat onların kuyrukları ağızlarında ve işte bunun için...»

Söz buraya gelince kaplumbağa esnedi ve gözlerini yumdu. Akbabaya: «Bunu güzelce anlatınız ona.» dedi.

Kaplumbağa: «Sebebi şu: Onlar Istakozlarla dans ediyorlar. Denize atıyorlar. Gidiş sırasında kuyruklarını ağızlarında o kadar sıkı tutuyorlar ki, öyle sıkışıyor ki, kuyrukları ağızlarında, sonra bunu çekip kurtaramıyorlar. Mesele bundan ibaret.»

Alis: «Çok teşekkür ederim. Pek ilginç bir şey bu!»

Şimdiye kadar barbunya balıkları hakkında böyle ilginç şeyler işitmemiştim.»

Akbaba sözüne devam ederek:

«Barbunya balıkları hakkında size daha bir sürü şey anlatabilirim, dedi. Onlara neden barbunya dendiğini biliyor musunuz?»

Alis: «Bu konuda hiçbir fikrim yok.» dedi.

Akbaba: «Çünkü bunlar ayakkabı da boyarlar.» dedi.

Alis'in ağzı açık kalmıştı.

Şaşkın bir sesle: «Ayakkabı da mı boyarlarmış onlar?» diye sordu.

Akbaba: «Tabii! Peki, sizin ayakkabılarınız ne ile boyanmıştı? Onları böyle parlatan nedir?»

Alis, cevap vermeden önce ayakkabılarını şöyle bir gözden geçirdi:

«Bunların siyah kaya ile boyandığını sanıyorum.» dedi.

Akbaba: «Denizin içinde bütün kunduralar kırmızı boya ile boyanır, anladınız mı? Küçük bir karidesin bile kafası çalışır bu işe.»

Aklı şarkıda kalmış olan Alis:

«Eğer ben barbunya balığının yerinde olsaydım, turna balığına, hadi çek arabanı, sana ihtiyacım yok benim! derdim.» dedi.

Kaplumbağa: «Öyle olmaz.» dedi.

“Aklı başında hiçbir balıkçı bir turna balığının yoldaşı olmaksızın bir yere adım atmaz.»

Alis, şaşkınlık içinde: «Mümkün mü bu?» dedi.

Kaplumbağa: «Elbette mümkün.» dedi.

“Bir balık gelip de bana yolculuğa çıkacağını söylerse ona her zaman: «Hangi turna balığıyla?» diye sorarım”

Alis: «Aslında pek aklım ermedi bu işe.» dedi.

Kaplumbağa gücendi ona: «Size söylediğim bir gerçektir.» dedi.

Akbaba: «Haydi, başınızdan geçenleri anlatın bize.» diye söze karıştı.

Alis, utangaç bir şekilde: «Ben size bu sabahtan bu yana başımdan geçenleri anlatacağım. Size dün yaşadıklarımı anlatamam. Çünkü ben şimdi o kişi değilim.»

Kaplumbağa: «Ne demek şimdi bu?» dedi.

Akbaba sabırsızlıktan tepinerek: «Hayır, hayır, önce başından geçenleri anlatın. Çünkü, açıklamalar çok uzun sürer.»

Alis, beyaz tavşanı gördüğü andan itibaren başlayan başından geçen maceralarını anlatmaya başladı. Önceleri kendisini çevreleyen kocaman gözlü ve kocaman ağızlı iki dev gibi hayvandan korkuyordu. Sonra içine bir güven geldi. Bu iki hayvana tırtılla başından geçenleri hikâye etti.

“Siz ihtiyarsınız, Giyom Baba...” ezberinin kelimelerini tamamen altüst ederek okudu ve açıkladı, bütün bu sırada onu dinleyen iki hayvan akıllı uslu bir şekilde oturup onu dinlediler.

Kaplumbağa, uzunca bir iç geçirdikten sonra:

«Çok ilginç birşey bu!» dedi.

Akbaba: «İlginç olduğu kadar da gerçek!» dedi.

Kaplumbağa düşünceli bir şekilde: «Hikâyeyi altüst etmişsin. Şimdi bize bir ezber okusa iyi olurdu. Okumasını söyler misiniz ona!»

Kaplumbağa, Akbabayı Alis üzerinde bir otorite sahibiymiş gibi görüyordu.

Akbaba Alis'e: «Kalkınız ve «tembelin sesi» ezberini okuyunuz!» dedi.

Alis «Bunlar emir vermeyi, ezber okutmayı ne kadar da seviyorlar.» diye düşündü.

“İnsan kendini hep okulda sanıyor.»

Sonra ayağa kalktı ve istenen masalı okumaya başladı, fakat kafası, İstakozların Kadriil danslarına o kadar takılmıştı ki ne okuduğunun farkında olmaksızın okuyordu. İşte okuduğu garip masal şöyleydi:

“İstakozun sesidir bu,

Onun şöyle dediğini duyuyorum:

Beni çok fazla haşladınız.

Saçlarımı şekerlemek isterim ben,

Daha az kırmızı olsun diye.”

Alis, bu şekilde sürüp giden bu saçma sapan ezberi tamamen okuyup bitirdi.

Akbaba: «Bu hiç de benim çocukluğumda ezberlediğim masala benzemiyor.» dedi.

Kaplumbağa: «Ben şimdiye kadar duymamıştım bu ezberi. Fakat tamamen saçma birşey.» dedi.

Alis, hiçbir şey söylemedi. Başı ellerinin arasında olduğu halde durumun normal bir şekle girip girmeyeceğini düşünüyordu.

Kaplumbağa: «Bunun anlamını bize açıklanmalıdır.» dedi.

Akbaba: «O, bunun anlamını bilecek durumda değildir.» diye acele bir şekilde söze karıştı.

Kaplumbağa: «Tamam o zaman. Anlamını anlatamadıktan sonra bu saçmalıkları ne diye söyleyip

duruyorsunuz? Bu kadar karışık ve anlaşılmaz şey duymadım ben şimdiye kadar.»

Akbaba: «İstakoz Kadril dansının başka bir figürünü yapalım! Yoksa kaplumbağa size başka bir şarkı mı söylesin, hangisini isterseniz?» diye sordu.

Alis, heyecanla: «Ah! Ne kadar güzel olur! Kaplumbağa bir şarkı söylerse çok sevinirim.» dedi.

Akbaba, biraz hayret ifade eden bir sesle: «Hım, dedi. Zevkler ve renkler üzerinde tartışma yapılmaz! Ona «Kaplumbağa çorbası» sarkışım söyleyiniz aziz dostum!»

Kaplumbağa, derin bir şekilde içini çekti ve ara sıra hıçkırıklarla kesilen bir sesle başladı:

«Güzel çorba ne koyu ne taze

Durmakta sıcacık çorba kâsesinde

Kimin ağzının suyu akmaz böyle nefis çorbaya?

Akşam çorbası... Güzel çorba

Akşam çorbası... Güzel çorba

Güzel çorba

Güzel çorba

Akşam çorbası

Güzel, güzel çorba!

Güzel çorba...

Kim istemez balık,

Arı eti veya başka bir şeyden bir tabak daha?

Güzel çorba! Kim feda etmez beş on kuruşunu

Senden tatmak için?

Güzel çorba

Güzel çorba

Akşam çorbası

Güzel, güzel çorba!»

Akbaba: «Bir daha söyle bir daha söyle!» diye haykırdı.

Kaplumbağa tam ikinci defa söylemeye başlamıştı ki, uzaktan bir ses:

«Yargılama başlıyor!» diye bağırıldı.

Akbaba: «Geliniz!» diye haykırdı.

Alis'i elinden tuttu ve her ikisi de artık şarkının sonunu beklemezsizin koşarak uzaklaştılar.

Alis, koşarken: «Ne yargılaması bu?» diye sordu.

Fakat Akbaba gittikçe daha hızlı koşarak sadece:

«Geliniz!» diye cevap verdi.

Uzaktan uzağa, rüzgârın getirdiği gittikçe zayıflayan bir ses hüzünlü şarkıyı hala söylemekteydi.

“Akşam çorbası

Güzel, nefis çorba!”

MEYVELİ ÇÖREKLERİ KİM AŞIRMIŞ?

Yargılamanın yapılacağı yere gittiklerinde Kralla Kraliçeyi tahtlarında kurulmuş bir şekilde buldular. Her türlü dört ayaklılardan, kuşlardan ve «iskambil kâğıdı» insanlardan ibaret bir kalabalık onları çepeçevre çevirmiş bulunuyordu. Saray kâhyası ise iki askerin arasında zincire vurulmuş olduğu halde onların önünde durmakta idi. Kralın yanı başında beyaz tavşan bulunuyordu.

Bir elinde bir boru, öbüründe bir tomar kâğıt vardı. Salonun ortasındaki bir masanın üzerine büyük bir tepsi dolusu meyveli çörek konulmuştu. Bu çörekler o kadar iştah verici idi ki, deme gitsin!

Alis elinden gelse bunların bir kısmını hemen atıştırabilirdi.

«Keşke şu yargılama çabucak bitse de biraz serinletici şerbet falan dağıtsalar!» diye düşündü.

Fakat bundan pek ümitli değildi. Onun için zaman geçirmek üzere dört yanında olup bitenlere dikkat etmeye başladı. Alis, şimdiye kadar hiçbir mahkemede bulunmamıştı; fakat kitaplarda bunun anlatımını okumuştı. Bu yüzden burada gördüğü şeye mahkeme denilişine şaştı.

«Sanırım şu süslü ve sırma elbiseyi giyen adam hâkimdir.» diye düşündü.

Hâkimlik vazifesini yapan Kraldı; tacı da başındaydı. Keyfi yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Herhalde bu hâkimlik kılığı ona pek rahat gelmiyordu.

«Şu sırada oturanlar jüri üyeleri olmalı.»

Jüri üyeleri her cinsten on iki hayvandan ibaretti.

Alis bilgisinden gurur duyarak: «Jüri» kelimesini iki üç kere tekrarladı.

Çünkü ona göre kendi yaşındaki kızlardan pek azı bu bilgiye sahip bulunuyordu.

On iki jüri üyesi harıl harıl çalışmakta ve notlar almaktaydılar.

Alis, Akbabaya: «Ne yapıyor onlar? Henüz yargılama başlamadan onlar birşey yapamazlar ki.» diye fısıltı ile söyledi.

Akbaba: «Adlarını yazıyorlar, dedi. Çünkü yargılama bitinceye kadar kendi adlarını unutmaktan korkuyorlar.»

Alis, öfkelenerek: «Ne aptal şeyler!» diye söylendi.

Beyaz tavşan hemen: «Yargılama sırasında konuşulmaz!» diye bağırdı.

Kral da gözlüklerini takarak kimin konuştuğunu anlamak için endişe ile her yanı gözden geçirdi.

Alis, jüri üyelerinin omuzlarından ne yazdıklarını görmek için eğilip bakınca bir de ne görsün, hepsinin taş tahtalarında «Ne aptal şeyler!» yazılı değil mi?

Jüri üyelerinden biri: «Aptal» kelimesinin anlamını bilmediği için yanındaki üyeye soruyordu.

Alis: «Yargılama bitinceye kadar taş tahtaları üzerinde bir sürü süprüntü birikecek!» diye düşündü.

Jüri üyelerinden birinde yazdıkça gıcırdayan bir kalem vardı. Alis, bu gürültüye dayanamıyordu. Onun arkasına geçti ve kalemini elinden çekip aldı. Hareketi o kadar çabuk olmuştu ki, zavallı jüri üyesi ne olup bittiğini anlayamamıştı. Bu üye kertenkele Bill'den başkası değildi. Kalemini her tarafta aradıktan sonra, çaresiz bir şekilde parmağıyla yazmak zorunda kaldı. Fakat parmağı taş tahta üzerinde hiçbir iz bırakmıyordu.

Kral: «Zabıt Kâtibi! Okuyun bakalım suçlama konularını.» diye emretti.

Beyaz tavşan borusunu üç kere öttürdü ve sonra bir parşömen kâğıdını açarak okudu: «Kraliçe hazretleri bütün yaz

Yaptı yemişli çörekler,

Saray kâhyası fare gibi

Taşıyıp götürdü bunları birer ikişer.»

Kral Jüri üyelerine dönerek: «Haydi, tartışmaya geçin!» dedi.

Tavşan çabucak onun sözünü kesti: «Henüz değil! Henüz değil!» dedi.

“Daha yapılacak bir sürü iş var!»

Kral: «Birinci tanığı çağırın!» dedi.

Beyaz tavşan borusunu üç kere öttürdü ve: «Birinci tanık!» diye seslendi.

Birinci tanık Şapkacı idi. Bir elinde bir bardak çay ve öbüründe tereyağlı ve reçelli bir dilim ekmek tutarak geldi.

«Majestelerinin affını dilerim. Bu şeyleri buraya getirdiğim için, çünkü beni almaya geldikleri zaman henüz kahvaltımı bitirmiş değildim.»

Kral: «Kahvaltınızı yaptıktan sonra gelseydiniz! Ne zaman başlamıştınız kahvaltı yapmaya?» dedi.

Şapkacı, tarla faresiyle kol kola girerek mahkemeye gelmiş olan Mart tavşanına baktı:

«Saat 14.00 idi sanırım.» dedi.

Mart Tavşanı: «15.00 idi» dedi.

Tarla Faresi: «Hayır 18.00» dedi.

Kral jüriye: «Yazınız!» dedi ve jüri üyeleri üç rakamı da taş tahtalarına acele ile yazdılar.

Kral, Şapkacıya: «Şapkanızı çıkarınız!» dedi.

Şapkacı: «Benim şapkam değil bu!» dedi.

Kral, birden bire jüriye dönerek: «Çalmış!» dedi ve üyeler bunu hemen tahtalarına not ettiler.

Şapkacı: «Bunu satmak üzere yanımda taşıyorum, ben şapkacıyım.» dedi.

Bu sefer Kraliçe, gözlüklerini taktı ve dikkatlice şapkacıya baktı; şapkacı sapsarı kesilmiş olduğu halde abuk sabuk söylenmeye ve bağırıp çağırmaya başlamıştı.

Kral: «Haydi tanıklığınızı yapınız.» dedi.

“Bu kadar sinirli olmaya da gelmez ha; yoksa sizi hemen astırırım.»

Kralın ortaya attığı bu tehditte güven uyandıracak bir taraf yoktu. Tanık bir yandan kraliçeye bakarak korkudan olduğu yerde dansetmeye başlamıştı. Bu şaşkınlık sırasında ekmek diye çay bardağını ısırp bir parçasını kopardı. Tam bu sıradaydı ki, Alis de kendinde tuhaf birşeyler olduğunu anlamıştı; vücudunun büyüdüğünü fark ediyordu. Salondan çıkıp

gitmeyi düşündü, fakat en sonra buraya sığar bir halde bulunduğu sürece salonda kalmaya karar verdi.

Onun yanı başında oturan tarla faresi: «Beni bu kadar sıkıştırmasanız iyi olur.» dedi.

“Neredeyse boğulacağım.»

Alis, alçakgönüllü bir şekilde: «Benim hatam değil ki bu, dedi. Baksanıza nasıl büyüyorum!»

Tarla Faresi: «Burada büyümeye hakkınız yoktur!» dedi.

Alis: «Böyle aptalca konuşmayın! dedi. Biliyorsunuz ki siz de büyüdünüz vaktiyle.»

Tarla Faresi: «Doğru. Fakat ben normal bir ölçüde büyüdüm. Böyle senin gibi komik olacak kadar büyümedim.»

Bunu söyleyerek yerinden kalktı ve başka bir yerde oturmak için salonun ortasından yürüyerek geçti.

Bu arada geçen süre içinde kraliçe Őapkacıyı biran gözden irak tutmamıŐtı, tam tarla faresi salonun ortasından geçmekte iken mbaŐirlerden birine:

«Bana geçen konserdeki isim listesini getirir misiniz?» dedi.

Talihsiz Şapkacı yle müthiş bir titreme ile titremeye başlamıştı ki, ayakkabıları ayaklarından fırladı.

Kral iyice kızmıştı: «Tanıklık görevini yap, ne biliyorsun söyle!» dedi.

“Yoksa sinirli falan dinlemem, kafanı kestiririm.»

Şapkacı kekeleyerek: «Ben zavallı bir insanım Majeste Kralımız. Hâlâ ayımı bile imedim... Hem ne zamandan beri dersiniz... Tam bir haftadan beri tereyağlı ve reçelli dilimler öyle ince ki ve çayın rengi...»

Kral: «Neyin rengi neyin?» diye sordu.

Şapkacı, anlaşılmaz bir ses tonuyla: «Bu çayla başladı...» dedi.

Kral: «Nedir çayla başlayan?» dedi.

“Beni eşek yerine mi koyuyorsun? Devam et hadi!»

Şapkacı yine: «Ben bir zavallı adamım. İşte bundan sonra Mart Tavşanı birçok şeyler dedi.»

Mart Tavşanı, heyecanla atıldı: «Ben asla birşey demedim.» dedi.

Şapkacı: «Dediniz!» diye diretti.

Mart Tavşanı: «Kesinlikle reddediyorum.» dedi.

Kral: «Bakınsana reddediyor, kapayalım artık bu konuyu.» dedi.

Şapkacı: «Hem tarla faresi de dedi ki...» diye heyecandan kendim alamayarak konuşmaya devam etti.

Fakat bu sırada tarla faresi son söylediğini yalanlamadı, çünkü o güzel bir uyku çekiyordu.

Şapkacı şöyle devam etti: «Bundan sonra ben başka bir tereyağlı ve reçelli dilim aldım.»

Jüri üyelerinden biri: «Fakat tarla faresi ne demişti?» diye sordu.

Şapkacı: «Ha, o mu? Hatırlamıyorum ki, onun ne dediğini.»

Kral: «Bunu hatırlamanız gerekiyor. Yoksa hemen kellenizi uçururum.» dedi.

Zavallı şapkacı çay bardağıyla tereyağlı ekmeğini yere düşürdü ve kendisi de yere diz çöktü.

«Zavallı bir insanım ben Majeste.» dedi.

Kral: «Siz pek de zavallı bir konuşmacısınız.» dedi. Bunu Hint domuzlarından biri alkışladı ve o anda mübaşirlerden biri tarafından kafasından bastırılmak suretiyle susturuldu. Bu bastırılmak kelimesi

garibinize gitmesin, bunu size açıklayayım: Mübaşirlerde birer torba vardı ve bunların içine hapsedilmiş birer Hint domuzu bulunmaktaydı. Hayvanları bu torbalara sokup torbanın ağzını büzdükten sonra üzerine oturuyorlardı.”

Alis: «Bunu görmekle çok memnun oldum.» diye düşündü.

“Mahkemelerin vermiş olduğu hükümleri çoğu zaman okumuşumdur, bunlarda «Bazen alkışlamaya yeltenenler olmuşsa da mübaşirler tarafından hemen susturulmuştu.» denilirdi. Fakat bunun anlamını doğru anlayamadım.»

Kral: «Bütün söyleyeceğiniz bundan ibaretse inebilirsiniz!» dedi.

Şapkacı: «Daha aşağı inemem, dedi. Çünkü aynı döşeme üzerindeyim.»

Kral: «Öyle ise daima oturabilirsiniz!» dedi.

Fakat o anda başka bir Hint domuzu da alkışladı ve hemen bastırıldı.

Alis: «İşte, en son olarak Hint domuzlarından da kurtulduk. Artık işler yolunda gider.» dedi.

Şapkacı şarkıcıların listesini okumakta olan Kraliçeden yana baktı.

«Çayımı bitirmek isterdim ben!» dedi.

Kral: «Gidip çayınızı içebilirsiniz!» dedi.

Bu izin üzerine şapkacı mahkemeden öyle bir çıktı ki, ayakkabılarını giymeye bile vakit bulamadı.

Kraliçe, bir mübaşire: «Onun boynu vurulsun!» diye emretti.

Fakat bu sırada, şapkacı kayıplara karışmıştı.

Kral: «İkinci tanığı çağırın!» dedi.

İkinci tanık Düşesin aşçıbaşydı. Elinde bir biberlik tutarak geldi. O daha içeri girmeden kapıya yakı bulunan herkes hapşırıp aksırmaya başlamıştı.

Kral: «Tanık, haydi, bildiklerinizi söyleyin!» dedi.

Aşçıbaşı: «Hayır!» dedi.

Kral kendisine alçak sesle birşeyler söylemeye çalışan beyaz tavşana endişe ile baktı:

«Majesteleri bu tanığı kuvvetli bir sorguya çekmeli.» dedi.

Kral, dalgın bir halde: «Evet, öyle yapalım, öyle yapalım.» dedi.

Sonra ciddi bir ses tonuyla: «Ne ile yapılmıştır bu çörekler?» diye sordu.

Aşçıbaşı: «Başlıca biberlerle!» diye cevap verdi.

Onun arkasından uykulu bir ses: «Oğul otu ile!» diye atıldı.

Kraliçe: «Yakalayın tarla faresini, kesin kafasını! Atın şu tarla faresini kapı dışarı! Boğun şu tarla faresini! Cımbızla çekin etlerini onun! Bıyıklarını yolun onun!» diye ağırdı.

Bir kaç dakika salonda korkunç bir karışıklık oldu. Herkes zavallı tarla faresini tutup kapı dışarı etmeye çalışıyordu.

Yargılama sırasında orada olan herkes tekrar yerine yerleşince aşçıbaşının kayıplara karıştığı görüldü.

Kral, rahatça bir nefes alarak: «Bunun hiçbir önemi yok.» dedi.

Sonra da: “Çağırınız bana üçüncü tanığı.» dedi ve alçak sesle Kraliçeye doğru dönüp konuştu:

«Aziz Kraliçe hazretleri, gelecek tanığın sorgusunu siz yapınız. Çünkü benim başım ağrıyor!»

Alis, tanık listesini okumakta olan beyaz tavşana baktı ve «Acaba kimi çağıracaklar?» diye düşündü.

“Çünkü görünürlerde bir tanık da yok.»

Beyaz tavşan cırtlak sesiyle kendisinin adını okuyunca duyduğu şaşkınlıktan az kalsın bayılacaktı.

«Alis!»

ALİS'İN TANIKLIĞI

Alis: «Burada!» diye bağırdı.

O anın heyecanıyla da gövdesinin ve boyunun büyümüş olduğunu unutup gitmişti. O kadar çaresiz bir şekilde yerinden fırladı ki, entarisinin etekleriyle jüri üyelerinin oturduğu sırayı şöyle bir süpürünce hepsini aşağıda oturanların başına döküverdi. Döşemenin üzerinde çırpınıp duran bu zavallılar ona bir hafta önce yanlışlıkla devirmiş olduğu kavanozdaki kırmızı balıkların halini hatırlattı.

Üzgün bir sesle: «Ah! Özür dilerim!» diye bağırdı ve mümkün olduğu kadar acele onları düştükleri yerden topladı, çünkü hep kendi kırmızı balıklarını hatırlıyordu. Bunları da çabucak jüri üyelerine ait

sıraya koymayacak olursa hepsinin hemen ölüp gideceklerini sanıyordu.

Kral, resmi bir ses tonuyla: «Artık gürültüye patırtıya bir son verilsin. Bütün jüri üyeleri yerlerini almalıdır; hepsi!» diye tekrar ederken, bu kelimenin üzerinde özellikle durmuş ve dikkatle Alis'e bakmıştı.

Küçük kız jüri üyelerinin sırasını bir daha gözden geçirince kertenkelenin oraya baş aşağı bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu gördü. Zavallı küçük hayvancağz orada ümitsizce kuyruğunu sallayıp duruyordu. Alis, yapmış olduğu yanlışlığı düzeltilti. Bunun büyük bir önemi yok, diye düşündü. Baş yukarda veya baş aşağıda olmak işlerin gidişatına hiç etkili olmaz!»

Jüri üyeleri, heyecanlarının dindiğini ve taş tahtalarına oturup tekrar konuştuklarını görünce, olayı incelemeye başladılar. Fakat birşey yapamayacak kadar hırpalanmış olan kertenkele ağzı

açık ve gözleri tavana dikilmiş olduğu halde oracıkta oturup kalmıştı. Kral, Alis'e: «Olay hakkında bildiklerinizi anlatınız!» dedi.

Alis: «Olay hakkında hiçbir şey bilmiyorum.» dedi.

Kral ısrar ederek: «Hiç birşey bilmiyor musunuz?» diye sordu.

Alis: «Hayır!» diye cevap verdi.

Kral, jüriye dönerek: «Çok önemli bu!» dedi.

Beyaz tavşan da araya girince jüri üyeleri bu cevabı harıl harıl not etmeye başladılar. «Majesteleri önemsiz dediler, anlaşıldı mı?» diye çok saygılı bir sesle konuştu.

Fakat o konuşurken kaşlarını çatıyor ve zavallı krala fikrini kabul ettirmek için suratını tuhaf bir şekilde ekşitiyordu. Kral acele bir şekilde cevap yetiştirdi: «Evet, evet, önemsiz demiştim ben. Önemsiz!»

Sonra kendi kendine: «Önemli, önemsiz, önemli önemsiz!» diye mırıldanarak sanki hangi kelimenin kulağa daha hoş geldiğini araştırır gibi bir vaziyet takındı. Bazı jüri üyeleri «Önemli!» diye, bazıları da «Önemsiz!» diye yazdılar.

Alis, onların omuzlarının üzerinden bakacak kadar yakınlarındaydı. «Bu hiçbir şey ifade etmez!» diye düşündü.

Bu sırada not defterine birşeyler karalamakta olan Kral: «Susun!» diye bağırdı ve yüksek sesle şunları okumaya başladı:

«Madde 42: Boyu bir kilometreyi geçen kişilerin salonu terk etmeleri gerekir.»

Bu sırada herkes Alis'e bakıyordu.

Alis: «Benim boyum bir kilometre yok ki.» dedi.

Kral: «Senin boyun bir kilometreyi geçiyor.» diye direndi.

Kraliçe: «Sizin boyunuz neredeyse iki kilometre...» dedi.

Alis: «Demek öyle ha! Ben de dışarı çıkmayacağım işte bu salondan. Sonra bu yasal olmayan bir şeydir! Siz bu kuralı daha yeni uydurdunuz.»

Kral: «Bu kurallarımızın en eski maddesidir.» dedi.

Alis: «Öyleyse bu kuralın adı I. Madde olmalıdır.» dedi.

Bunun üzerine Kral sapsarı kesildi ve acele bir şekilde not defterini kapadı.

Sonra Jüriye: «Yargılamaya geçiniz!» diye emretti.

Tavşan yerinden sıçrayarak: «Fakat daha dinlenecek tanıklar var. Elimde okunacak bir evrak var!»

Kraliçe: «Nedir o evrak?» diye sordu.

Beyaz Tavşan: «Henüz açmadım, bilmiyorum.» dedi.

«Fakat bir tutukludan herhangi bir kişiye yazılan mektup galiba!»

Kral: «Sahibi olmayan bir mektup da ilk defa görülüyor.» dedi.

Jüri üyelerinden biri: «Kime yazılmış bu mektup?» diye sordu.

Beyaz Tavşan: «Hiç kimseye!» diye cevap verdi. “Üzerinde hiçbir yazılı şey yok.»

Kâğıdı konuşarak açtı ve şunları ilave etti: «Bu bir mektup değilmiş, bir şiirmiş bu.»

Başka bir jüri üyesi: «Bir bayan tutuklunun yazdığı şiir mi bu?» diye sordu.

Beyaz Tavşan: «Hayır, ortada garip bir olay var.»

Jüri üyeleri şaşırıp kalmıştı.

Kral: “Bu herhalde birinin yazısı taklit edilerek yazılmıştır.» dedi.

Jüri üyelerinin yüzleri aydınlandı.

Saray Kâhyası: «Majestelerinin iznine sığmıyorum. Bu şiiri ben yazdım; kimse de benim yazdığımı ispat edemez. Bu şiir aynı zamanda imzasızdır.»

Kral: «Neden imzanızı atmadınız altına. Bu sizin durumunuzu bir kat güçleştirir. Siz kötü bir iş yapmaya niyet etmiş olmalısınız, çünkü namuslu bir insan yazdığı her türlü yazının altına imzasını atar.»

Ortalık alkış sesleriyle inledi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu onun bütün gün söylemiş olduğu tek anlamlı cümleydi.

Kraliçe: «Durum şimdi anlaşıldı. Bu onun suçlu olduğunu ispat eder, hemen kellesi kesilsin.» dedi.

Alis: «Bu hiçbir şey ispat etmez. Siz konunun ne olduğunu dahi bilmiyorsunuz.»

Kral: «Şiiri okuyun!» diye emretti.

Beyaz Tavşan gözlüklerini taktı:

«Nereden başlayalım, Majeste.» diye sordu.

Kral, ciddi bir şekilde: «Baştan başlayınız! Sona doğru gidiniz, sona gelince durabilirsiniz.»

Ortalıkta derin bir sessizlik hüküm sürdüğü sırada beyaz tavşan şu şiiri okudu:

“Onlar bana dedi ki siz onu görmüşsünüz

Ve ona benden bahsetmişsiniz.

O bana iyi tasdiknameler verdi

Fakat yüzme bilmiyorum dedi.

Ona gitmediğimi bildirmişler.

Biliyoruz bunun doğru olduğunu.

Eğer o işini başarabilseydi

Bizim halimiz ne olurdu?

Ben ona bir verdim,

Onlar ona iki verdiler,

Siz ona iki ve daha fazla verdiniz.

O hepsini size teslim etti

Onlar bu anda benden ilerdeydi.

Eğer ben ve o karışırsak bu işe

O ümit ediyor ki kurtarabilirsiniz onları

Tam da bizim gibi.

Sanıyordum siz o sinir buhranı geçirmeden önce

Bir engeldiniz onunla bizim bunun arasında.

O bilmesin onun onları tercih ettiğini,

Çünkü bu bir sır olacaktır

Bütün ötekilerin bilmediği

Sizinle aramızda.»

Kral ellerini ovuşturarak: «Bu şiir şimdiye kadar dinlemiş olduğum en kandırıcı evraktır.»

Sonra da: “Haydi, jüri kararı verin..» diye gürledi.

Alis: «Jüri üyelerinden bir tanesi olsun bu şiirin anlamını açıklayabilirse, ona 25 kuruş vereceğim...”

Alis bir kaç dakikadan beri o kadar büyümüştü ki, Kral artık ona vız geliyordu.

“Bu şiirde anlam adına hiçbir şey yoktur.» dedi.

Jüri üyeleri taş tahtalarına şöyle yazdılar:
«Mahkûm bu şiirde bir zerre anlam olmadığını iddia ediyor.»

Fakat içlerinden hiçbiri bu meşhur şiirin anlamını açıklamaya kalkışmadı.

Kral: «Eğer bu şiirde zerre kadar anlam yoksa kendimizi bir sürü sıkıntıdan kurtardık demektir. Çünkü bunu anlama zahmetine girmeyeceğiz. O kâğıdı bana veriniz.» dedi.

Sonra kâğıdı dizinin üzerinde açtı ve tek gözü ile okumaya çalıştı.

Sonra saray kâhyasına dönerek: «Bu şiirin birşeyler anlatmaya çalıştığını sanıyorum.

Sonra: “Siz yüzmeye bilmiyorsunuz değil mi?» diye sordu.

Saray Kâhyası, üzgün bir şekilde başını salladı: «Yüzmeyi bilmediğim anlaşılıyor mu?» diye sordu.

«Elbette anlaşılıyor!» diye Kral cevap verdi.

Sonra şiiri kurcalamaya devam etti: «Doğru olduğunu biliyoruz bunun.»

Bu jüriye aittir. «Eğer işi başarabilirse.» Bu da Kraliçe için... «Bizim halimiz ne olurdu?» Bunu ben kendime sormalıyım, gerçekten... «Ben ona bir verdim, o ona bin verdi.» Bu da meyveli çöreklerden bahsediyor, anlıyor musunuz?»

Alis: «Fakat sonra da, o hepsini size teslim etmiş.» diye araya girdi.

Kral, masanın üzerinde bir yığın halinde durmakta olan çörekleri zafer kazanmış bir eda ile seyretti:

«Evet, çörekler gerçekten burada!» dedi. “Evet, bu gün gibi ortada! Sonra dinleyiniz: «O sinir buhranı geçirmeden önce.» Bu arada Kraliçeye döndü.

“Siz hiç bir sinir buhranı geçirmediniz değil mi aziz Kraliçem?» dedi.

Kraliçe son derece kızarak: «Asla!» dedi ve bunu söyleyerek kertenkelenin kafasına bir mürekkep hokkası fırlattı. Zavallı Bili, taştakta üzerinde hiçbir iz bırakmadığını görünce parmağıyla yazmaktan vazgeçmişti. Bu sefer yüzünden akan mürekkeple parmağını bulayarak yazısına yeniden başladı.

Kral, gülerek: «O halde bu sözler size ait değildir.» dedi.

Sonra tekrar jüriye döndü: «Yargılamaya başlayınız!» diye belki yirminci defa tekrarladı. Kraliçe: «Hayır! Hayır! Hayır!» dedi.

“Önce karar verin, sonra yargılama yapın!»

Alis: «Fakat aptallıktan başka birşey değil. Karardan sonra yargılama yapmak aptallıktır!»

Kraliçe kıpkırmızı kesilerek: «Susunuz!» diye bağırdı.

Alis: «Susmayacağım!» diye tekrar bağırdı.

Kraliçe: «Boynu vurulsun!» diye bağırdı.

Hiç kimse yerinden kımıldamadı.

Alis: «Sizden korkmuyorum!» dedi.

Şimdi artık gerçekten boyunu boşunu almış, uzuyordu.

“Siz bir deste iskambil kâğıdından başka birşey değilsiniz ki!” dedi.

Bunun üzerine bütün iskambil kâğıtları havalanarak onun üzerine üşüştüler. Alis, yarı korku, yarı öfkeden bir çılgılık attı ve birşeyler kekelemeye çalıştı ve kendini tekrar önce ablasıyla oturmakta olduğu yamaçta buldu. Başını dizlerine koymuş olduğu ablası onun yüzüne düşmüş olan sarı yaprakları defetmeye uğraşıyordu.

Ablası: «Uyan artık güzel Alis'im. Ne kadar da çok uyudun!» dedi.

Alis: «Aman Allah'ım! O kadar garip bir rüya gördüm ki!» dedi ve başından geçen bütün şeyleri ablasına anlattı.

Bitirdiği zaman ablası onu kucaklayıp öptü ve: «Çok ilginç bir rüya bu! Haydi, ikinci kahvaltısına geç kaldın, çabuk eve koş!» dedi.

Ve Alis, Harikulade rüyasını düşünerek eve doğru koşmaya başladı.

Ablası, yamaçta yalnız başına kaldı; batan güneşe dalarak küçük Alis'in harikulade maceralarını aklından geçirdi. O da bu şekilde yeni bir rüya görmüş oldu. Rüyasında ilk önce Alis'i gördü. Onun küçücük elleri dizlerinin üzerinde duruyordu, iri açık gözlerini onlara dikmişti, onun sesini işitti ve gözlerine giren saçlarını uzaklaştırmak için durmaksızın hareket eden kafasını görüyordu. Seslerini duyduğu veya duyduğunu sandığı

kız kardeşinin rüyasının garip kahramanları etrafında canlanmaya başladı. Uzun otlar, beyaz tavşanın ayakları altında eğiliyordu. Korkmuş olan fare gölde çırpınıp durmaktaydı. Mart tavşanı ile arkadaşı sonu gelmeyen çaylarını içerlerken, çay kaşıklarının çıkardığı gürültüyü ve Kraliçenin talihsiz misafirleri ölüme mahkûm eden yırtıcı sesini duydu. Tabaklar yağmur gibi üzerine yağıp dururken domuzdan bebeği Düşesin dizleri üzerinde hapşırıp aksırışını seyretti. Akbabanın takırtıları, kertenkelenin kaleminin gıcirtıları, bastırılarak susturulan Hint domuzlarının havayı dolduran iniltileri uzaktaki dana başlı bahtsız kaplumbağanın hıçkırıklarına karışıyordu. Gözleri kapalı olarak harikalar ülkesine daldı. Bu anda çok iyi biliyordu ki, bütün bunların üzerindeki örtüyü kaldıracak olursa altından hazin gerçek sırtacaktı. Otlar ancak rüzgârın önünde eğilecekti. Gölün suyunu ancak kamışların ve sazlıkların sallanışı kımıldatacaktı.

Çay kaşıklarının gürültüsü hayvanların çingirak sesleri haline gelecekti... Kraliçenin yırtıcı sesi çobanın bağırıp çağırması gibi olacaktı. Bebeğin aksırmaları, akbabanın takırdamaları ve diğer garip gürültüler, hayat kaynaşan çiftliğin gürültüleri haline geleceği gibi, inek sürülerinin uzaklardan gelen böğürtüleri de kaplumbağanın ağır hıçkırıklarını andıracaktı.

Bir süre sonra küçük kız kardeşi Alis'in bir gün büyüyüp kadın olunca çok saf ve iyi kalpli birisi olacağını ve çevresine küçük çocukları toplayarak onlara peri masalları anlatacağını ve çocukları sevindirip mutlu edeceğini düşündü. Belki bu arada onlara Harikalar Ülkesine yapmış olduğu yolculuğu da anlatacağını ve kendi çocukluğunu ve mutlu yaz günlerini hatırlayarak onların büyük üzüntülerini ve büyük sevinçlerini anlayacağını da düşündü...

- SON -